

ROSE EN LILLIE STANHOPE

OF

DE KRACHT VAN HET GEWETEN.

UIT HET ENGELSCH

VAN

Mrs. Mc. INTOSCH.

UTRECHT — KEMINK & ZOON.

ROSE EN LILLIE STANHOPE

OF

DE KRACHT VAN HET GEWETEN.

UIT HET ENGELSCHE

VAN

Mrs. Mc. INTOSCH.

UTRECHT,
KEMINK & ZOON,
(over de Domkerk).
1885.

VOORREDE.

Wat er mij toe bracht dit boekje uit het Engelsch in onze taal over te brengen, is de ondervinding, herhaalde malen opgedaan, dat het aan alle kinderen, voor wie ik het vertalend voorlas, zeer in den smaak viel. De eenvoudige, maar tevens ernstige toon van het verhaal, maakt het naar mijne overtuiging zeer geschikt, om aan de kinderen in handen te geven, reeds op een leeftijd, waarop zij gewoonlijk het Engelsch nog niet genoeg machtig zijn om het voor genoeg te lezen.

Moge het voor velen tot zegen zijn, is mijn oprechte wensch.

DE VERTAALSTER.

ROSE EN LILLIE STANHOPE.

Aan de oevers van een der Westersche meren, was door de regeering der Vereenigde Staten een militair kamp gevestigd, bestaande uit lange reien van uit grijzen steen gebouwde huizen, die naar men zeide, door duizenden manschappen konden worden bewoond. Op kleinen afstand van deze mindere woningen, en recht tegenover het schilderachtige meer, bevonden zich de gebouwen, die voor de officieren waren bestemd. Deze, hoewel evenzeer van grijzen steen vervaardigd, waren ruimer en met veel meer gemakten ingericht, dan de woningen der gewone soldaten. Ieder hoofdofficier had zijn eigen verblijf; maar al de huizen kwamen uit onder eene gemeenschappelijke warande, die ze aan de voorzijde met elkander vereenigde. Het was een opwekkend gezicht, wanneer des zomers 's namiddags, als het meer schitterde in de stralen der ondergaande zon, al de vrouwen en kinderen der officieren

zich onder deze warande verzamelden om het schouwspel gade te slaan der soldaten, die in hunne schitterende uniformen de avondparade hielden en marcheerden op de muziek van het welgeoefende corps.

Maar er heerschte niet altijd vroolijkheid in de barakken (aldus was de benaming door de bewoners van de naburige stad aan het kamp gegeven): treurigheid, ziekte en dood waren hier zoowel als overal elders de onwelkome bezoekers.

Er bevonden zich vele kinderen in de barakken, maar geen hunner waren meer algemeen bekend en bemind dan Rose en Lillie Stanhope. Rose werd altijd het eerst genoemd, hoewel zij de jongste was; misschien om geene andere reden, dan dat zij er bijzonder aantrekkelijk uitzag, en de algemeene lieveling was.

Slechts sedert vier jaren bewoonde de Majoor Stanhope en zijn gezin dit afgelegen oord. Het had hem veel gekost, afscheid te nemen van familie en vrienden, en vooral was het mevrouw Stanhope hard gevallen, hare Moeder te verlaten, die geene andere kinderen bezat buiten haar. Maar een officier moet gehoorzamen, wanneer hij door zijne regeering wordt verplaatst; en hoeveel verdriet het mevrouw Stanhope deed van hare moeder te scheiden, nog minder kon zij er toe besluiten, haar echtgenoot alleen dezen verren tocht te laten ondernemen, en met hare kinderen achter te blijven. Bijgevolg kwamen zij allen te zamen hier aan, toen Lillie ongeveer zes en Rose vier jaren

oud was. Een jonger kind, in het Westen geboren, stierf toen het pas enkele woorden begon te stanelen, en werd ter ruste gelegd op het schoonste gedeelte van het kleine kerkhof, dat zich in de nabijheid van het kamp bevond; en het allerkleinste, dat slechts enkele weken leefde, werd al spoedig daarna, naast haar broertje, onder de groene zoden begraven. Na de geboorte van dit laatste kind was mevrouw Stanhope zwak en kwijnend gebleven, en toen de koude winter aankwam, en de gure scherpe wind over het meer zich deed voelen, verontrustte haar aanhoudend hoesten haar echtgenoot zoozeer, dat hij er toe besloot, om zoodra het weder zachter en tot reizen geschikt zoude zijn, verlof aan te vragen, en haar te brengen naar het warmer en milder klimaat van hare geboorteplaats. De lente keerde terug, en met haar het vroolijk gezang der vogelen, en de weelderige bloemen op veld en akker, maar de warmte bracht geen beterschap aan Mevrouw Stanhope. Zij lag den geheelen dag op de sofa, en antwoordde slechts met een glimlach, somtijds zelfs met tranen in de oogen. wanneer majoor Stanhope plannen maakte voor de terugreis naar haar vroeger tehuis. Toen hij dit bemerkte zweeg hij over dit onderwerp, maar zag dan zijne vrouw zoo treurig en weemoedig aan, dat Lillie begon te begrijpen, dat hij zich zeer ongerust maakte over hare lieve moeder.

Papa! zeide zij op zekeren avond, terwijl zij in het

schemeruur naast hem stond, — wannéer gaat Mama naar huis?

Zij waren op dit oogenblik alleen, want mevrouw Stanhope was op de sofa in de kamer naast hen in slaap gevallen, en Rose speelde met de andere kinderen onder de warande. Majoor Stanhope zag Lillie ernstig en treurig aan, en antwoordde niet dadelijk. Het scheen Lillie zelfs toe, alsof hij niet kòn spreken. Eindelijk zeide hij, zacht zijne bevende hand op haar hoofd leggende: Ik vrees, Lillie, al heel spoedig.

Lillie was met dit antwoord verlegen; zij begreep haar vader niet; maar er was iets in zijne manier van spreken, dat haar verontrustte, zoodat zij hem niet durfde vragen, wat hij eigenlijk bedoelde. Zij vergat echter zijn antwoord niet, en toen zij zich den volgenden morgen alleen met hare moeder bevond, zeide zij: Mama! waarom vreesst papa toch, dat gij spoedig naar huis zult gaan: wenscht hij dan niet, dat gij gaat?

Tot wie zeide uw vader dit, Lillie? zeide mevrouw Stanhope op fluisterenden toon.

Tot mij, Mama! toen ik hem gisteren vroeg, wanneer gij op reis zoudt gaan; hij antwoordde mij niet dadelijk, en zag mij zoo treurig aan, en eindelijk zeide hij te vreezen, dat gij wel spoedig zoudt gaan.

Aan Mevrouw Stanhope kwam deze vraag niet geheel onverwacht. Zij was zelf overtuigd, dat de tijd niet verre meer was, wanneer ook hare laatste rustplaats

zoude zijn naast hare kinderen, op het stille kerkhof; maar ook, dat hare ziel, door het geloof in haar gezegenden Verlosser, haar hemelsch Tehuis zoude vinden. Zij was eene Christin, en bezat dien waren goedsvrede, dien alle Christenen kunnen gevoelen bij het naderen van den dood. Echter rezen er soms angstige gedachten bij haar op, als zij dacht aan hare kinderen, en wel voornamelijk aan Rose; niet uit meerdere liefde voor deze, maar omdat zij het al te goed wist, dat in haar karakter een zeker iets aanwezig was, dat meer nog dan voor Lillie, al de zorg en het geduld van eene moeder onontbeerlijk maakte.

Bij deze gedachte mengde zich ook eenig zelfverwijt. Rose was lang de jongste geweest, en had bij den dood van hare andere kinderen, weder zoo geheel hunne plaats ingenomen, dat haar wel eens te veel was toegegeven, en het dus geene verwondering kan baren, dat men dit nu reeds begon te bemerken. Zij zag er daarbij met hare lange blonde haren en heldere blauwe oogen zoo aardig uit, dat vele menschen haar opmerkten en aanhaalden, — iets waarvoor Rose lang niet ongevoelig was; terwijl Lillie, die als de oudste gewoon was steeds aan haar zusje toe te geven, en daarbij in haar bijzijn zelden werd opgemerkt, veel zachter en nederiger was geworden. Het was pas op haar ziekbed, dat Mevrouw Stanhope dit verschil zoo duidelijk had ingezien, maar nu gevoelde zij ook des te pijnlijker, dat, waar al het geduld van eene moeder noodig

zou zijn, om Rose's hoogmoedig en trotsch karakter te buigen, zij door vreemden, die niet zulk eene liefde voor haar gevoelden, dikwijls streng en hard zou worden beoordeeld.

Al deze gedachten kwamen levendig bij Mevrouw Stanhope op, toen zij Lillie's vraag, aangaande de woorden van haar vader had vernomen. Zij liet deze echter niet zoo lang onbeantwoord, want gedachten zijn snel, en Lillie had nauwelijks gezegd: ik wilde zoo gaarne weten, waarom Papa sprak van vreezen, — of Mevrouw Stanhope antwoordde: omdat het hem spijt, dat ik hem ga verlaten.

En gaan wij dan zonder Papa? zeide Lillie. Ik dacht, dat wij allen te zamen zouden vertrekken.

De tranen kwamen Mevrouw Stanhope in de oogen, toen zij na een oogenblik aarzelens fluisterde: „Neen lieve Lillie! niemand gaat met mij; ik moet geheel alleen gaan;” en nog eens herhaalde zij met bevende stem — „geheel alleen.”

Lillie had hare Moeder innig lief, en de gedachte, haar — zoo als zij meende toch slechts voor eenige maanden — te moeten verlaten, scheen haar zoo verschrikkelijk toe, dat zij haar hoofd tegen den schoot harer moeder vleide, en in tranen uitbarstte.

Schrei niet, lieveling! zeide Mevrouw Stanhope op zwakken toon, maar luister naar mij: daar is iets, dat ik u zoo gaarne wilde zeggen, maar dan moet gij bedaard zijn.

Lillie veegde hare tranen af, en bedwong zich, hoewel met moeite, terwijl zij hare donkere, ernstige oogen op hare moeder vestigde.

„Wanneer ik weg zal zijn, lieveling! moet gij heel veel van Rose houden,” begon Mevrouw Stanhope. — Dit waren zeer gewone woorden, maar iets in den toonder stem van hare moeder was voor Lillie zeer onge-
 woon, en zij antwoordde evenzeer fluisterend:

„Ik heb Rose al innig lief, Mama!”

„En zoo mogelijk moet gij dit nog méer doen, mijne Lillie! Rose is dikwijls stout, en misschien zullen vreemden streng en hard jegens haar zijn, maar dat moet gij nimmer wezen. Gij moet haar liefhebben als haar moedertje, op haar passen, en trachten haar goed en gelukkig te maken. Heb uw Hemelschen Vader lief, Lillie! en leer ook Rose dit te doen, dan zal ook Hij u liefhebben, en u beiden mijne lievelingen zegenen.”

Mevrouw Stanhope kon niet meer spreken, zij was uitgeput; maar toen zij de oogen sloot, en de magere handen vouwde, terwijl hare lippen zich bewogen en de tranen haar over de uitgeteerde wangen rolden, begreep Lillie zeer goed, dat zij voor haar en Rose bad.

Lillie vergat geen der woorden van hare moeder, en meer dan eens zag deze haar glimlachend aan, als zij bemerkte, dat Lillie na het gehouden gesprek, meer dan vroeger geduldig en lief met Rose was. Echter begreep Lillie niet alles, totdat ongeveer drie weken later, zij en Rose eens midden in den nacht, door haar vader

werden geroepen, en aan het bed van hare moeder gebracht, opdat deze haar nog eenmaal zou kunnen omhelzen en voor het laatst zegenen. Mevrouw Stanhope kon bijna niet meer spreken; en terwijl zij Rose kustte, zeide zij slechts: „Mijne lieveling!"; maar toen haar echtgenoot Lillie bij haar bracht, fluisterde zij: „Mijn lieve beste kind — denk aan Rose." Het waren hare laatste woorden, die Lillie nooit vergat, en die van invloed bleven op haar geheele leven; en toen zij den volgenden dag hare moeder geheel in 't wit gekleed, bleek en stil en koud zag nederliggen, dacht zij bij zich zelve: dat is het, wat moeder meende, toen zij sprak van naar huis gaan. Zij bedoelde haar hemelsch Tehuis. En zij nam de schreiende Rose bij de hand, en vertelde haar, dat hare moeder nu met de engelen in den hemel was, en dat, hoewel zij beiden háár niet konden aanschouwen, hare moeder echter hare kinderen misschien wel kon zien en liefhebben en nog voor hen kon zorgen. En als wij onzen hemelschen Vader liefhebben, Rose, en tot Hem bidden, evenals zij deed, zal onze Heiland ook ons eenmaal tot zich nemen, om met moeder en de Engelen in hun heerlijk Tehuis te zijn, voegde het kind er in hare eenvoudigheid bij.

Eenige dagen later zagen Lillie en Rose, dat hare moeder werd begraven naast het kleine broertje en zusje. Majoor Stanhope bleef nog veertien dagen in het garnizoens-gebouw, — lang genoeg om een wit

marmeren gedenksteen te doen plaatsen op het graf van haar, die hij zoo innig had liefgehad, en het met bloemen en planten te laten omringen. Daarna het gevraagde verlof hebbende bekomen, vertrok hij voor drie maanden, met zijne twee kleine meisjes, om die te brengen bij de moeder zijner vrouw te Providence-Rhode-eiland.

II.

Het was een zonnig en vroolijk verblijf, waar mevrouw Gwymne, de grootmoeder van Lillie en Rose woonde, gelegen in de nabijheid van eene groote stad, dicht genoeg er bij om van al de voorrechten van kerken en scholen, winkels, markten en zelfs aangename gezelschappen te genieten, en toch zonder den last van de drukte en de hitte er van. Het lag op eene hoogte: aan de eene zijde, had men het gezicht op de stad, en aan de andere zijde een ruim uitzicht op het landschap en op de heuveltoppen in de verte; deze echter zoo in het verschiet, dat zij als het ware met het blauw der lucht samensmolten, en men niet altijd het juiste punt kon aanduiden, waar de heuvels eindigden en de lucht aanving.

Maar dit fraaie uitzicht was niet het eenige aantrekkelijke van mevrouw Gwymne's verblijf. Het huis was gelegen in het midden van een prachtigen tuin, met bloemperken en broeierijen, die zich uitstrekten tot

aan eene groote waterpartij; ook had men het kijkje op de baai zelf: de Narranquanset-baai genaamd, waarvan de soms vrij hooge golven vroolijk dansten en schitterden in de zon. Aan de éene zijde van het huis bevond zich de uitgestrekte boomgaard met zijne vruchtboomen en schaduwrijke plaatsen in den zomer, de menigvuldige bloeiende heesters in de lente, en een rijken voorraad van allerlei vruchten in den herfsttijd. De boomgaard was het lievelingsoord der beide kinderen; hier waren zij vrijer dan in huis, waar alles zijne vaste plaats had, zoodat het hun toescheen, alsof er nog nooit iets was afgenomen, nadat het er eenmaal was neêrgezet, en ook meer dan in de broeikassen en in den bloemtuint, waar zij niet zonder grond vermoedden, dat hunne grootmoeder elke bloem en elk blad van buiten kende. Mevrouw Stanhope was een enig kind geweest, en na haar huwelijk had mevrouw Gwymne altijd zoo stil en eenzaam geleefd, dat majoor Stanhope, niet ten onrechte vreesde, dat het leven en de drukte van kinderen haar te veel zouden vermoeien, of althans hinderlijk wezen; en deze vrees werd niet verminderd door een paar voorvallen, die plaats vonden, gedurende de veertien dagen, die er nog verliepen voor zijn vertrek.

Mevrouw Gwymne had aan ieder van hare kleindochters een perkje in den bloemtuint gegeven, dat zij naar eigen smaak mochten bewerken en beplanten, en daartoe tevens het benodigde zaad en tuingereedschap. Het vooruitzicht van hare eigen bloemen te hebben,

lachte de meisjes buitengewoon toe, en op den morgen nadat zij de gereedschappen van hare grootmoeder hadden ontvangen, waren zij vol ijver vroeger dan gewoonlijk opgestaan om aan het werk te kunnen beginnen. Met opzet had mevrouw Gwymne zaad uitgezocht, dat spoedig opkomt en bloemen van heldere kleuren geeft. Lillie toonde eerst aan Rose, hoe zij haar hark en schoffel moest gebruiken, en begon toen aan haar eigen tuintje te arbeiden; zij maakte voren, zooals zij het den vorigen dag den tuinman van hare grootmoeder had zien doen, en strooide daarna het zaad erin, na eerst een plan te hebben ontworpen, hoe zij de verschillende bloemen wilde rangschikken. Zij was hiermede echter nog niet gereed, toen Rose klaagde over vermoeidheid, daar dit werk te zwaar voor haar was.

„Wacht even, Rose! zoodra ik gereed ben, zal ik uw perkje ook in orde maken,” zeide Lillie.

„Maar ik heb liever niet, dat het uwe vóór het mijne gereed is; kunt gij niet eerst het mijne beplanten?” antwoordde de onredelijke kleine Rose.

Lillie zeide haar niet, zooals het verstandigste ware geweest, dat dit een zeer zelfzuchtig verlangen was. Zij dacht slechts bij zich zelve: Mama zou zeker wenschen, dat ik het voor haar deed, en het zal mij ook niet lang ophouden; ik kan daarna weder aan mijn eigen tuintje beginnen. En hierop de hark wegwerpende, waarmede zij bezig was haar eigen zaad te bedekken, zeide zij

tot Rose: „Waar wilt gij het liefste uw zaad hebben gezaaid? dan zal ik 't uwe wel eerst in orde maken.”

„Dat is mij onverschillig, antwoordde Rose; zorg maar dat het spoedig bloeit, want ik vind een perk zonder bloemen heel leelijk.”

„Maar ik kan het toch niet laten bloeien, Rose! Grootmama zeide, dat een gedeelte er van al over zes weken bloemen zal geven.”

„Zes weken!” riep Rose gemelijk uit, — „en zal het er al dien tijd even kaal en bruin uitzien, als het nu doet?”

„O neen, ik ben er bijna zeker van, dat wij aanstaande week al kleine groene blaadjes uit den grond zullen zien te voorschijn komen. Wat zal het aardig zijn, die te zien groeien, hoe zij al grooter en grooter worden, hoe dan de knopjes beginnen te zwellen, en eindelijk er de bloemen aan komen. Aan wie zullen wij onze eerste bloemen geven, Rose?”

„Dat weet ik niet, ik zou de mijne gaarne aan Papa geven, maar over zes weken is die al lang vertrokken.”

Zoo sprekende ging Rose naar Lillie's perk, en gedurende het eerste half uur was Lillie druk bezig met harken, planten en zaaien in dat van Rose. Toen zij hiermede gereed was, riep zij: „Kom nu uw perkje eens bezien, Rose!”

Zij ontving geen antwoord, en Lillie keerde zich om, ten einde haar zusje te gaan zoeken. Zij was nergens te vinden, maar voor een oogenblik vergat Lillie alles, verbaasd bij den aanblik van haar eigen tuintje,

dat haar als het ware wilde logenstraffen, omtrent alles wat zij had gezegd over de zes weken wachters, en dat sedert zij het verlaten had, op eens in vollen bloei scheen te staan. Zoude eene goede genius aan het werk zijn geweest om haar te beloonen voor hare vriendelijkheid tegenover hare zuster? Het was wel eene aangename gedachte, maar Lilli beseftte zeer goed de onmogelijkheid ervan, en trad naderbij om de zaak te onderzoeken, en toen ontdekte zij al spoedig, dat dat dit geen bloemen waren van het zaad, dat zij had gezaaid, en zelfs dat het geen planten waren, maar slechts los ingestoken takken vol bloesem. Zij begreep terstond wat er gebeurd was, en keek nog verlegen naar al de prachtige rozen, heliotropen en geraniums, toen zij op eens Rose zag aankomen, die een zeer kostbaren cactus in de hand hield, waarvan zij den vorigen dag hare grootmoeder had hooren zeggen, dat hij dit jaar voor het eerst in bloei was.

„Zie eens Lillie! ik heb uw tuintje wel doen bloeien!” riep Rose uit, opgetogen over haar eigen, naar zij meende gelukkigen inval.

„O Rose! wat zal Grootmama zeggen? Zij is zoo gesteld op hare bloemen”.

„Zal zij boos zijn, Lillie?” vroeg Rose eenigszins angstig.

Op ditzelfde oogenblik hoorden zij dicht bij haar de stemmen van majoor Stanhope en van mevrouw Gwymne, die van de dienstboden hadden vernomen,

dat de kinderen al vroeg naar den tuin waren gegaan, en daaruit hadden opgemaakt, dat zij in hunne perkjes bezig waren, en dus recht op hen afkwamen.

„O Lillie, ik ben zoo bang!” zeide Rose — en den cactus wegwerpente, liep zij zoo snel zij kon naar de tegenovergestelde richting van die, waar zij de stemmen vandaan hoorde komen.

„Het zal maanden duren, eer mijn tuin er weder vertoonbaar uit zal zien, en ik vrees jaren, eer de cactus weder zal bloeien, zoo dit zelfs ooit gebeurt. Zeker hebben ondeugende jongens uit de stad dit gedaan, hoewel het toch voor het eerst is, dat mij zoo iets is overkomen.” — Zoo hoorde Lillie hare grootmoeder spreken, maar zij hoorde het als in een droom, zonder te weten wat zij doen of zeggen zou. Slechts éene gedachte stond bij haar vast: zij moest Rose beschermen tegen vermaning of straf, en hare moeder in den hemel zou dit weten, en tevreden zijn, dat zij hare belofte zoo trouw nakwam.

Arme Lillie! Zij had zulk eene gedachte noodig, om haar in staat te stellen, den blik van misnoegen van hare grootmoeder en de bittere verwijtingen van haar vader te verdragen, toen zij haar ontwaarden, staande bij het perk, waarin de schoonste bloemen van den tuin prijkten, terwijl zij den cactus nog in de hand hield, alsof zij op het punt was om dien naast de andere bloemen te planten.

„Wel! dat is toch erger dan ik ooit van een kind

had verwacht, en dit tot dank voor alles, wat ik deed om u genoeg te doen!" riep mevrouw Gwymne vol ergernis uit.

„O Grootmama, het spijt mij zoo!" was alles wat Lillie kon uitbrengen."

„Dat wil ik waarlijk hopen!" zeide Majoor Stanhope op strenger toon, dan waarop Lillie hem ooit tegen haar had hooren spreken. Hierdoor geheel in de war gebracht, barstte zij in tranen uit, en wilde naar haar vader toesnellen, maar voor het eerst van haar leven, wees hij hare liefkozingen af, zeggende: „Als gij u zoo onbetamelijk gedraagt, kan ik u niet liefhebben; in Rose zou het nauwelijks zijn te verontschuldigen, maar in u, die voor haar een voorbeeld moest zijn, is het nog veel erger. Ga naar uwe kamer, daar zult gij ontbijten. Ga dadelijk!" voegde hij er op nog strenger toon bij, toen Lillie aarzelde, niet wetende wat te doen of te zeggen.

„Rose deed het; ik niet"

Had zij deze woorden gesproken, dan was alles anders geworden; haar vader zou haar in zijne armen hebben genomen en hare tranen hebben weggekust, en hare grootmoeder zoude evenzeer weêr vriendelijk jegens haar zijn geweest. Maar zij zeide dat niet; zij had immers plechtig aan hare moeder beloofd, Rose gelukkig te maken: hoe kon zij dan zichzelf verontschuldigen en daardoor Rose al het verdriet berokkenenen, dat zij nu ondervond? Het was haar onmogelijk. Schreiende

ging zij naar huis; en niemand riep haar terug, hoewel zij hoorde, dat hare goede grootmoeder nog voor haar pleitte, zeggende:

„Er is nu toch niets meer aan te doen, en ik kan het niet aanzien, dat zij zoo bedroefd is; alle kinderen doen zeker wel eens iets dergelijks”.

„Niet wanneer zij goed zijn opgevoed; Lillie heeft mij zeer teleurgesteld en bedroefd, en ik verlang dat zij dit zóo gevoelt, dat zij het nimmer moge vergeten; maar waar is Rose toch? hoe vreemd haar niet samen te vinden?”

„Rose schijnt haar tuintje reeds gereed te hebben, en naar huis te zijn gegaan; wat deed het lieve kind dit keurig!” zeide mevrouw Gwymne, een oogenblik stilstaande bij het perkje, dat Lillie zoo zorgvuldig voor haar zusje had beplant. En de schreiende Lillie hoorde dit alles, terwijl zij naar huis ging, want haar vader en hare grootmoeder liepen op korten afstand achter haar. Zij ging naar hare kamer zonder Rose of iemand anders te ontmoeten, en na de deur gesloten te hebben, ging zij op den rand van haar bed zitten, legde haar hoofd op het kussen, en schreide bitterlijk. Langzamerhand bedaarde zij; het was haar, alsof zij met haar hoofd op den schoot van hare moeder lag, en die haar liefkoosde en kuste, zooals zij altijd deed, als zij verdriet had, en haar tevens zacht toefluisterde: „Lieve Lillie! ik heb u lief, en uw Vader in den Hemel heeft u lief.”

Een glimlach kwam op Lillie's aangezicht, en zij

dacht bij zich zelve: het is toch beter zóo, dan dat Rose hier zat opgesloten; en Grootmama en Papa zullen het mij wel weder vergeven, ik zal er God om bidden. — En op de knieën nedervallende, zond zij een echt kinderlijk, vertrouwend en liefdevol gebed tot God omhoog. Juist was zij hiervan opgestaan, toen zij iemand aan de deur hoorde, en Rose ongeduldig uitriep: „Doe toch de deur open, Lillie!” Lillie deed open, en daar stond Rose met haar ontbijt. Het zag er warm en smakelijk uit, en echter kon Lillie hare tranen niet bedwingen. Rose deed, alsof zij het niet bemerkte; misschien zag zij het ook werkelijk niet, want zij vermeed, Lillie aan te zien, en nadat zij het ontbijt had neêrgezet, zeide zij haastig: „Papa heeft gezegd, dat ik spoedig terug moest komen!” — en daarop liep ze ijlings weg.

Eerst was Lillie een weinig boos: het was zoo onvriendelijk van Rose, en bovendien zoo ondankbaar, terwijl zij toch háre straf onderging; maar daarna kwam de vriendelijke gedachte bij haar op: „Misschien weet zij niet, dat het voor háar is;” en die bracht haar weder tot kalmte. Zij trachtte te ontbijten, maar kon niet eten, want in alles merkte zij als het ware de vriendelijkheid op van hare grootmoeder en van haar vader; en de gedachte, dat zij haar voor schuldig aanzagen, deed haar te veel pijn. Zij was met haar ontbijt nog niet gereed, toen zij Rose vlug en springende de trap hoorde opkomen. „Er is zeker iets gebeurd, dat haar

genoegen doet", dacht Lillie bij zich zelve, en haar hart begon te kloppen op het denkbeeld, dat Rose alles had bekend en haar nu kwam halen.

Rose sprong lachend en met glinsterende oogen de kamer binnen, terwijl zij vroolijk uitriep: „O Lillie! ik ga met Papa naar de stad om de groote dierentent te zien; is dat niet heerlijk?”

„Heerlijk voor u, Rose, maar nog al hard voor mij, die hier zit opgesloten, omdat gij Grootmama's bloemen hebt afgeplukt!”

Lillie was verontwaardigd, en dit kon wel niet anders bij Rose's grove zelfzucht. Rose kreeg eene kleur, en hare oogen schoten vol tranen, toen zij zeide: „O Lillie! ik wist het niet, toen men u naar boven zond; en toen Papa het mij zeide, wilde ik hem alles bekennen, maar hij was zoo boos, dat ik niet durfde, en — en — toe Lillie! zeg het voor dezen keer niet, — ik wilde uw tuintje versieren; maar ik zal nooit weder eene enkele bloem afplukken — en ik zou zoo gaarne eene dierentent zien; gij hebt er eens een gezien, en ik nog nooit! Toe Lillie! liefste Lillie! laat mij voor ditmaal gaan, en zeg er niets van”.

Rose wist uitstekend te vleien, en nog eer zij gedaan had met spreken, zat zij bij Lillie op schoot, met de armen om haar heen, en Lillie kuste de tranen weg, die de angst van haar uitstapje te zullen missen te voorschijn had geroepen, terwijl zij zeide: „Neen, mijne lieve Rose! Mama zeide mij, dat ik uw moedertje

moest zijn, en ik zou hier liever eene week opgesloten zitten, dan iets kwaads van u vertellen”.

Dit was van Lillie zeker heel lief en edelmoedig, maar niet goed en verstandig. Zij meende goed te handelen tegenover Rose, maar zij deed haar eigenlijk kwaad. Door dit toegeven sterkte zij haar in hare zelfzucht; en daar een zelfzuchtig mensch niet anders dan ongelukkig kan wezen, berokkende haar dit voor haar volgend leven meer smart en verdriet, dan een dag opsluiting in hare kamer haar zou hebben veroorzaakt. Zelfs nu met het vooruitzicht van het genoeg, dat haar wachtte, was er iets onrustigs in haar, dat de gedachte aan onvermengd genot geheel buitensloot. Gedurende den geheelen dag kwam de herinnering aan Lillie, die alleen en treurig op haar klein bovenkamertje zat, telkens bij haar op; en hoezeer zij ook trachtte het te vergeten, werd hierdoor het genoeg, dat zij anders zou hebben gesmaakt, aanmerkelijk verminderd.

Lillie bleef echter niet den ganschen dag alleen; want nauwelijks was het rijtuig met majoor Stanhope en Rose vertrokken, of de goede mevrouw Gwymne, die de gedachte niet kon verdragen, dat iemand in haar huis zich ongelukkig zoude gevoelen, — en dan nog wel het minst van allen eene van de kinderen, door hare overledene dochter aan hare zorg toevertrouwd, — kwam bij haar, en nam haar bij zich op schoot. Lillie was door deze goedheid veel meer getroffen, dan zij

door hardheid zou geweest zijn, en de armen om haars grootmoeders hals slaande, barstte zij in tranen uit, en snikte: „O Grootmama! u zult mij zoo ondeugend vinden, kunt u mij ooit vergeven?”

„Ja mijn kind! ik vergeef het u; 't was onnadenkend en gedachteloos gehandeld, maar gij zult het niet weder doen: droog dus uwe tranen af, en kom beneden, dan spreken wij er niet meer over”.

Mevrouw Gwymne deed alles wat zij kon, om Lillie haar ongelukkigen morgen te doen vergeten, en haar zooveel genoeg mogelijk te verschaffen: zij toonde haar in de menagerie al de verschillende soorten van gevogelte, en bracht haar daarna in den boomgaard, waar in de schaduw van een appelboom eene groote kooi met zeldzame duiven was opgehangen; het waren de mooiste die Lillie ooit had gezien, met blinkende grijze en rose vederen, vriendelijke oogen en zacht gekir, waarmede zij haar als het ware hare liefde wilden te kennen geven; en Lillie was er zoo over opgetogen, dat mevrouw Gwymne er een paar uitzocht, en haar die gaf om ze afzonderlijk in eene kleinere kooi te verzorgen. Lillie noemde ze Lillie en Rose, en kreeg van hare grootmoeder een blauw lintje voor Lillie en een rose voor Rose, om ze van elkander te kunnen onderscheiden.

„Ik zal Rose, het duifje bedoel ik, zelf behouden, Grootmama! zeide zij, dan heb ik twee lievelingen van dien naam; en aan Rose zal ik het duifje Lillie als

haar lievelingetje geven. Geen grooter genoegen bestond er nu voor Lillie dan onder de warande, waar Mevrouw Gwymne de kooi had laten brengen, ervoor te zitten en al de bewegingen der duifjes oplettend gade te slaan; en dáar was het dan ook, dat majoor Stanhope en Rose haar bij hunne terugkomst vonden. Het was voor Rose's geweten zulk eene verlichting, Lillie beneden te vinden, dat zij met oogen, die van vreugde blonken, op haar toesprong en haar met liefkozingen overlaadde. Lillie was ook blijde bij hare terugkomst, en sloeg de armen om haar heen; echter zonder op te zien, want haar vader stond naast haar, en zij vreesde denzelfden strengen blik van des morgens te ontmoeten. Maar Majoor Stanhope sprak niet meer op strengen toon, maar integendeel zeer zacht, toen hij, de hand op Lillie's hoofd leggende, zeide: „Zegt gij uw vader niet eens goeden dag, Lillie?” — Op hetzelfde oogenblik was Lillie opgesprongen, en toen hij haar in zijne armen sloot, fluisterde zij: „O Papa, wees niet meer boos op mij, heb mij nog lief!”

„Ik heb u altijd lief, mijn kind! — zóo lief, dat ik de gedachte niet kan verdragen, u iets verkeerd te zien doen.” — Rose was weggeslopen: zij was nog niet zelfzuchtig genoeg om het zonder zelfverwijt te kunnen aanhooren, dat Lillie werd bestraft voor hetgeen zij misdeed; maar zij miste den zedelijken moed om hare zuster recht te doen wedervaren, en hare schuld te bekennen.

Lillie had wel met haar mede willen gaan, maar haar

vader hield zijn arm om haar heen; zij wist niet wat te antwoorden. Het scheen haar bijna even erg toe, als eene onwaarheid te zeggen (en dit had zij om niets ter wereld willen doen), vergeving te vragen voor iets dat zij niet had bedreven, en toch wilde zij Rose niet verraden; zij fluisterde, of liever snikte dus slechts: „O, het spijt mij zoo, Papa! het spijt mij zoo.”

„En mij ook, lieve Lillie! ik wenschte wel voor de waarde van alle bloemen in de wereld, dat gij u niet zoo onbetamelijk en als slecht opgevoed tegenover uwe grootmoeder hadt gedragen; het was een verwijt tegen uwe lieve moeder, alsof zij u niet beter had geleerd”.

Dit was de laatste en smartelijkste druppel in Lillie's lijdensbeker. Aan haar, die de nagedachtenis van hare moeder zoo vereerde, dat het slechts het verlangen was geweest om háár wil te doen, — en de gedachte dat hare moeder uit den hemel op haar nederzag, waardoor zij dan ook de kracht had om dit alles te dragen, — haar nu nog te verwijten van een blaam op die nagedachtenis te werpen — dit was te veel. „Te veel!” — was de kreet in het diepst van haar gemoed; en zij begon zoo hartstochtelijk te schreien, dat Majoor Stanhope zich ongerust maakte, en trachtte haar tot bedaren te brengen, zeggende: „Hier hebt gij niet aan gedacht, Lillie! want ik weet, dat gij uwe goede moeder innig liefhadt; maar nu moet gij ook voortaan denken aan hetgeen ik u heb gezegd, en trachten uwe grootmoeder verder geen verdriet aan te doen. Zij is oud, en

ik gevoel het bezwaar, aan haar zulk eene groote zorg op te dragen, als die voor u en Rose moet zijn, zelfs al zijt gij goede en gehoorzame kinderen; maar als gij ondeugend, of zelfs slechts zorgeloos en onnadenkend zijt, dan maakt gij mij dit dubbel moeielijk.”

„O Papa! ik wil, ik zal mijn best doen”

„Ik dacht, dat ik u kon vertrouwen, Lillie! hoewel ik vreesde voor Rose, maar nu”

„O Papa! vertrouw mij, ik smEEK u: vertrouw mij weder, Papa.”

„Ik zal het beproeven, mijn kind! ik ga nu voor dienst gedurende eenige maanden op reis; laat ik de voldoening hebben, als ik terugkom te vernemen, dat gij een steun in plaats van eene zorg voor uwe grootmoeder zijt geweest. Ik hoopte zoo, dat gij ook Rose van kwaaddoen zoudt terug gehouden hebben.”

„Ik zal mijn best doen, Papa!” herhaalde Lillie.

Majoor Stanhope zuchtte. Hoe kon hij veel vertrouwen stellen op de belofte van een kind, dat nog dien morgen had gehandeld, zooals hij van Lillie meende. Maar hij zag, dat zij werkelijk verdriet had, en haar een kus gevende, stond hij op om met haar naar huis te gaan, waar Mevrouw Gwymne hen met het avondeten wachtte. Rose was slaperig en vermoeid door al de overspanning van dien dag. Toch, zooals dat met kinderen dikwijls in zulke omstandigheden het geval is, wilde zij niet naar bed gaan, zoolang de anderen nog beneden bleven, en blijkbaar van den heer-

lijken avond genoten. Eindelijk, doch slechts op een herhaald bevel van haar vader, stond zij op om naar bed te gaan, en na hare grootmoeder goeden nacht te hebben gewenscht, zeide zij tot haar zusje: „Kom Lillie!”

„Maar Lillie verlangt niet naar bed,” zeide majoor Stanhope. „Is het wel Lillie?”

„Neeen Papa, maar Rose gaat niet gaarne zonder mij!” antwoordde Lillie tegelijk opstaande.

„Help haar dan met het uitkleeden, en kom daarna weêr beneden,” zeide hare grootmoeder, die beide kinderen wilde tevreden stellen.

Maar Lillie wist wel, dat daar niet veel kans op was, en wenschte vóór haar vertrek dus iedereen goeden nacht.

Hoewel Rose crop had aangedrongen, dat Lillie met haar mede zou gaan, was zij echter niet in eene stemming om met haar te praten. Om de waarheid te zeggen, gevoelde zij zich met Lillie alleen niet zeer op haar gemak; want hoe zij ook haar best deed om het tegenovergestelde te gelooven, kon zij het zich toch niet ontveinzen, dat Lillie van harentwege onschuldig was gestraft, en dit was voorzeker geen aangename gedachte. Vreemd moge het echter schijnen, dat het Rose tegenover Lillie niet vriendelijker stemde, maar juist integendeel van haar vervreemdde; want in plaats van het gewone gezellige praatje en den hartelijken nachtkus, was Rose knorrig en stil, kleeedde zich haastig uit, en wilde juist in bed springen, toen Lillie zeide: „Lieve Rose! gij vergeet uw gebed”.

Rose knielde neder, zeide gedachteloos haar gebedje op, en wilde daarna haastig in bed gaan, toen Lillie haar terug hield, zeggende: „Rose! geef mij een nachtkus”.

Rose aarzelde, en keerde toen onverschillig, bijna boos, haar zusje de wang toe.

„Rose! hebt gij mij niet meer lief?” fluisterde Lillie.

„Och Lillie! praat toch niet meer tegen mij; ik ben moê en verlang naar bed”.

Lillie had daarop wel kunnen vragen, waarom Rose er dan zoo op gesteld was, dat zij met haar medeging, als zij toch te slaperig was om met haar te praten; en iets dergelijks lag haar ook werkelijk op de lippen, want zij was nu degelijk boos op Rose; maar nog vóór zij den tijd hiertoe had, lag het onaardige kind in bed en onder de dekens, en veinsde gerust te slapen. —

En hier wensch ik even stil te staan, en aan mijne jeugdige lezeressen te vragen, wie van de beide meisjes zij vinden, dat het meest haar medelijden verdient. Lillie had niet, zooals ik reeds zeide, verstandig tegenover haar zusje gehandeld; evenmin was het goed tegenover haar vader en hare grootmoeder, dat zij die door Rose had laten misleiden; maar zij wenschte goed te zijn, te gehoorzamen aan de moeder die haar was ontnomen, en te handelen naar den wil van haar hemelschen Vader, die het gebod heeft gegeven, elkander lief te hebben en te helpen. Zij kon dan ook in vollen vrede haar gebedje doen, en tot Hem

spreken, zooals een kind spreekt tot zijne moeder. Het was wel hard voor haar, dat haar vader en hare grootmoeder haar schuldig waanden aan zóo iets slechts, als den tuin van de schoonste bloemen te berooven, om die in haar eigen perkje te zetten; maar zij hadden het haar vergeven, en haar toch even lief, en nu wilde zij trachten zoo goed op te passen, dat zij het geheel zouden vergeten. Het was nog harder, dat Rose, door wie zij zooveel verdriet geleden had, nu bovendien zoo onvriendelijk tegen haar was, maar zij troostte zich met de gedachte, dat Rose altijd knorrig was, als zij zich vermoeid gevoelde, en dat het den volgenden dag wel over zoude zijn; en Lillie ging naar bed en sliep in vrede met zich zelve, hare vrienden en met God.

En Rose — zij had berisping noch straf gehad; integendeel hare wenschen waren alle vervuld, en deze dag had haar allerlei genoegens bezorgd. Maar de herinnering aan het kwaad, dat zij had bedreven tegen hare grootmoeder en het nog grootere tegenover haar zusje, vervolgde haar voortdurend. Haar geweten vermaande haar, naar haren vader te gaan en te zeggen: „Lillie is onschuldig: ik plukte de bloemen af!” — maar zij luisterde er niet naar. Zij kon niet begrijpen, dat Lillie inwendig boos op haar was, al toonde zij het niet; en zij was overtuigd dat haar vader en hare grootmoeder, als zij de waarheid ontdekten, zeer boos op haar zouden wezen. Daarom sliep ook zij wel in, maar niet in vrede met hare vrienden, en nog

minder in vrede met den heiligen God, omdat zij weigerde de waarheid te bekennen en haar zusje recht te doen wedervaren. Wie zou niet in Lillie's plaats willen zijn met al hare beproevingen en verdriet, liever dan in die van Rose met haar uitstapje en al hare genoegens van dien dag?

III.

Deze week kunt gij nog spelen zooveel als gij wilt, zeide majoor Stanhope bij zijn vertrek tegen zijne kleine meisjes: aanstaande week komt uwe gouvernante, en dan is de vacantie uit.

„Wat meende Papa met onze gouvernante, Groot-mama: wie is onze gouvernante?” was Rose's vraag, zoodra zij gelegenheid zag bij hare grootmoeder gehoor te verkrijgen.

„Zij is eene dame, aan wie uw vader heeft verzocht om u en uw zusje te komen onderwijzen. Gij verlangt toch immers om te leeren?”

„Ik verlang niets naar eene vreemde gouvernante; was Rose's antwoord, en ieder keer dat de naam van miss Maitland — zoo heette de nieuwe gouvernante — werd genoemd, keek Rose ongeduldig.

„Kinderen, wilt gij met mij mede gaan, om miss Maitland af te halen, zeide mevrouw Gwymne op zekeren morgen aan het ontbijt. Gisteren-avond is zij met de boot aangekomen, en zij zal nu wel in Providence zijn.

„Ik verlang er niets naar haar te zien”, zeide Rose op een toon, die noch jegens hare grootmoeder noch jegens miss Maitland vriendelijk kon heeten.

Lillie aarzelde, en toen mevrouw Gwynne zeide: „En gij, Lillie?” antwoordde deze op beleefder toon: „Dank u, Grootmama! maar ik blijf liever bij Rose tehuis”.

„Nu, zoo als gij wilt; maar lieve kinderen! gedraagt u dan goed, terwijl ik afwezig ben.” —

Het rijtuig was vertrokken, en de kinderen waren dus overgelaten aan zich zelve en aan de zorg van de oude huishoudster, tot wie mevrouw Gwynne in het voorbijgaan had gezegd; „Zie eens naar de kinderen, Beckey! en pas op, dat zij zich niet bezoeren, of het een of ander kwaad uitvoeren.” —

„Kom Lillie!” zei Rose, zoodra zij alleen waren, „loes mij die aardige geschiedenis eens voor, daar gij gisteren aan zijt begonnen; dan ga ik onder den grooten boom zitten, en onderwijl wat met Neptunus spelen”.

Neptunus was een groote, zwarte Newfoundlandlandsche hond, een groot lieveling van mevrouw Gwynne. Alle dagen werden zijne lange haren gewasschen en gekamd, en dus zag hij er altijd even netjes en goed verzorgd uit.

Het was voor de kinderen een groot genoeg onder de schaduw te zitten van den grooten olmboom, waarvan de breede takken over het water afhingen, en van daar takken en scheepjes of zelfs stukjes hout in het water te werpen, die dan door Neptunus werden terug-

gehaald. Het was een warme ochtend en het voorstel van Rose om onder den grooten olmboom te gaan zitten, en de geschiedenis van den Zwitserschen Robinson voor te lezen, lokte Lillie dus zeer aan; eene frissche koelte kwam haar over de baai te gemoet, terwijl het water heerlijk murmelde aan hare voeten. Aan Rose beviel dit aanvankelijk ook wel, maar lang stil zitten was haar onmogelijk, en al spoedig liepen zij en Neptunus er vandaan. „Waar gaat gij naar toe, Rose?” riep Lillie, toen zij haar zusje zag heengaan.

„Lees maar door, ik kom dadelijk terug: Neptunus en ik verlangen naar beweging.”

„Maar gij zult zooveel missen van de geschiedenis; zal ik wachten tot gij terugkomt?” vraagde Lillie met eenige aarzeling, want de familie Robinson had juist een belangrijken tocht ondernomen; en zij was zeer nieuwsgierig naar den afloop daarvan”.

„Nee! lees maar door”, was Rose's antwoord, „gij kunt het mij later wel vertellen”. —

Lillie las door, terwijl Rose en Neptunus in den tuin speelden. Eerst maakten zij een geducht leven, maar toen werd het blaffen en roepen al minder, en eindelijk hoorde men niets meer. Lillie wilde juist gaan zien, waar zij gebleven waren, toen zij uit de verte Rose angstig hoorde roepen: „Lillie! Lillie! zie toch eens!”

Lillie keek in de richting vanwaar de stem kwam, toen zij op eens verschrikt opsprong. Recht tegenover haar, in het midden der baai, zag zij een klein bootje,

dat door den stroom al verder en verder van den oever werd afgedreven, en waarin Rose en Neptunus zich bevonden — de laatste jankende en blaffende, alsof hij zich het gevaar bewust was. Lillie begon te gillen, en in een oogenblik waren al de vrouwelijke dienstboden van Mevrouw Gwymne op haar geroep toegesneld; maar hoewel zij daar stonden te jammeren en te knorren, wist niemand wát nu te doen. Gelukkig stiet het bootje eindelijk op eene bank, waardoor het niet verder kon afdrijven; maar door de kracht van den stoot draaide het, en zat Rose nu met den rug naar den oever, en met het gezicht op de volle breedte der baai, en dit maakte haar zóo angstig, dat zij begon te gillen en te roepen, dat Lillie haar moest komen redden.

Dit was te veel voor Lillie. De afstand tusschen den oever en de boot scheen haar niet te groot toe, om haar wel te voet te kunnen bereiken, en haar dan naar land te trekken; in ieder geval moest zij zoo mogelijk trachten bij Rose te komen.

„Stil Rose! riep zij, wees niet bang: ik kom bij u!” en dit zeggende sprong zij in het water, en was er bijna tot haar midden in, eer de oude huishoudster het kon verhinderen, en haar spartelende en schreeuwende met geweld weder op den oever kon terugbrengen. Op dit oogenblik kwam juist de eigenaar der boot, een visscher, op het rumoer af; hij zag in een oogwenk wat er aan de hand was, en ook wat er te doen viel om Rose te redden. Het moeielijkst

was, om haar te beduiden, hoe zij zelf moest meêwerken.

„Zie eens hier, jonge juffrouw!” zei de huishoudster tot Lillie, „als gij uwe zuster wilt helpen, doet gij beter niet de oude Beckey te slaan en te krabben, en maar te staan gillen dat zij niet angstig moet zijn, maar moet gij haar liever beduiden, dat zij naar mij luistert en doet wat ik haar zeg”.

Lillie hield oogenblikkelijk stil.

„Rose”, riep zij, met verwonderlijke zelfbeheersching, zoo bedaard mogelijk, hoewel inwendig alles aan haar trilde, „Rose! wees niet angstig, maar luister naar dezen goeden man, en doe wat hij u zeggen zal; dan kunt gij dadelijk hier zijn.”

Rose gehoorzaamde, en keek met hare groote blauwe oogen den visscher in angstige spanning aan.

„Geef uw hond het eind van het touw, dat in de boot ligt, in den bek, en gebied hem dadelijk hierheen te komen.” — Rose deed zooals haar gezegd was, en beval Neptunus, naar den oever te zwemmen. De vischer, dien de hond zeer goed kende, ontdeed zich van schoenen en kousen, en kwam hem eenige stappen in het water te gemoet; het snuggere dier gehoorzaamde dadelijk, en zwom snel naar den oever. Toen de man eenmaal het eind van het touw in handen had, was het een oogenblik werk, de boot aan land te trekken.

„Nu gaat gij dadelijk meê naar boven, en blijft opgesloten, totdat uwe grootmoeder te huis komt”, zeide

Beckey tot Rose, en greep haar bij den arm, zoodra zij weêr veilig aan land was. Hoe vlug zij dit echter deed, Lillie was nog vlugger; zij sloeg hare armen stijf om Rose heen, toen Beckey haar wilde medenemen en riep „Gij zult Rose niet opsluiten, of als gij háar opsluit, dan mij evenzeer.” —

„Wat gebeurt hier, Beckey, wat doet gij met het kind? en Lillie zijt gij in 't water gevallen?”

Lillie en Rose zagen tegelijk op, en daar stonden mevrouw Gwymne en miss Maitland wier aankomst in de verwarring niet was opgemerkt. Het was geen gelukkig oogenblik voor Lillie om aan hare nieuwe gouvernante te worden voorgesteld, die haar onderzoekenden blik liet rusten op de natte kleeding en het opgewonden gelaat van Lillie. Daarbij was Beckey's verhaal niet geschikt om den indruk te verbeteren. Over het geval met Rose sprak zij weinig, maar des te meer over Lillie's woede en verontwaardiging.

„Ik wilde juist het kind ergens brengen, waar zij geen kwaad meer zou kunnen uitvoeren, toen miss Lillie mij als een tijger aanvloog.” — Dit was zeer overdreven, maar Lillie schaamde zich te zeer, om iets tot hare verdediging in te brengen. Mevrouw Gwymne zag haar treurig aan, maar antwoordde niets op Beckey's verhaal; alleen beval zij Lillie, zich te gaan verkleeden, en stelde Rose aan miss Maitland voor. — Terwijl Lillie naar boven ging in hare natte kleederen, en het daaruit druipende water overal de sporen achter-

liet waar zij geloopt had, kon zij eene oogenblikkelijke opwelling van wrok niet geheel onderdrukken.

„Ik krijg altijd knorren als Rose ondeugend is, en Rose is er geheel onverschillig onder,” zeide zij tot zichzelf — maar toen Rose een oogenblik later boven kwam, vergat zij al deze onvriendelijke gedachten, of zoo zij ze zich nog herinnerde, was het slechts met zelfverwijt. Vooral toen Rose zeide: „Ik heb aan Grootmama gezegd, dat gij niet ondeugend zijt geweest, en dat het heel leelijk van Beckey was om dat te zeggen.”

„O Rose! wat zeide Grootmama hierop?” vroegde Lillie zoo dankbaar op deze woorden, alsof Rose haar had verdedigd ten koste van zich zelve.

„Zij antwoordde, dat ik moest gaan zien, of gij al gereed waart om beneden te komen en kennis te maken met miss Maitland, en o Lillie! ik geloof niet, dat die Juffrouw zoo heel naar is.”

„Dat geloof ik ook niet, Rose! dat heb ik ook eigenlijk nooit gedacht”, hernam Lillie. —

Zij was nu gereed, maar aarzelde nog naar beneden te gaan, toen Rose zeide: „Kom Lillie, of ik ga alleen.” Toen volgde zij met een kloppend hart en hoogroode wangen bij de gedachte, welken indruk zij wel in het eerste oogenblik op miss Maitland moest gemaakt hebben. Haar angst verdween echter, zoodra zij de kamer binnentrad, want miss Maitland kwam haar zoo vriendelijk tegemoet, en sprak haar toe met zulk eene

zachte stem, dat Lillie's hart oogenblikkelijk gewonnen werd.

Miss Maitland was niet jong meer; zij had ernstige, doch innemende trekken, die Lillie en Rose beiden spoedig mooi begonnen te vinden. Hare stem was welluidend en vriendelijk, en de kinderen voelden zich weldra geheel met haar op hun gemak; zoodat zij haar van alles vertelden, alsof zij haar sedert jaren gekend hadden. Lillie had het ongeval van den ochtend bijna vergeten, toen miss Maitland zich tot haar wendde met de vraag: „Hoe kwam het, dat gij van morgen in 't water zijt gevallen? waart gij in het bootje gegaan?”

Lillie kreeg eene kleur, en antwoordde nauw hoorbaar van neen.

„Wat was dan de oorzaak, dat gij zoo nat waart?” —

„Ik sprong in 't water om Rose te helpen; ik was bang, dat zij weg zou drijven en verdrinken”.

„En hoe is de naam dier oude vrouw?”

„Beckey, juffrouw!”

„Wilde Beckey dat niet toestaan, en hebt gij u daarom tegen haar verzet?”

„Ja juffrouw!” fluisterde Lillie nog sterker blozende — „en ook omdat zij Rose wilde opsluiten”.

„Wel! ik kan Beckey hierin geen ongelijk geven. Gij zoudt waarschijnlijk verdronken zijn, als zij het had toegelaten, want het water is diep; en ook verwondert het mij niet, dat zij Rose wilde beletten, méer zulke tochten te ondernemen, terwijl hare grootmama afwezig was.”

Miss Maitland zei dit zoo vriendelijk, dat Rose in plaats van beleedigd te zijn, bij de gedachte aan hare tochten begon te lachen; en toen miss Maitland, Lillie's hand in de hare nemende, erbij voegde: „Vindt gij nu ook niet, dat zij eigenlijk gelijk had?” antwoordde Lillie dadelijk van ja.

„Zoudt gij haar dit dan niet eens gaan zeggen?” vroegde miss Maitland op zachten toon. Lillie aarzelde — zij had hier niet veel lust in — Beckey was boos geweest, en had zulke nare dingen van haar gezegd — maar toen kwam er eene andere gedachte bij haar op, en Lillie zeide fluisterend: „Moet ik het gaan zeggen?”

„Ik vind dat gij moet.”

Lillie kende zeer goed de beteekenis van het woord moeten, en dus de hand van miss Maitland loslatende, stond zij dadelijk op om naar Beckey te gaan, die in de kamer aan de overzijde van den gang met het een of ander bezig was, en zeide tot haar:

„Gij hadt gelijk, Beckey! dat gij mij uit 't water hebt getrokken, en ook dat gij Rose wildet opsluiten, en het spijt mij, dat ik zoo ondeugend tegen u ben geweest”.

„Zoo!” antwoordde Beckey, „dat vind ik verstandiger ingezien, dan ik van u verwachtte — en wat het ondeugend zijn betreft — ik was zelve misschien ook wat boos, dus daar zullen wij niet meer over spreken”.

Lillie kwam met een glimlach van voldoening op het gelaat weder binnen.

„Voelt gij u nu niet gelukkig?” zeide miss Maitland

haar evenzeer glimlachend aanziende, terwijl zij Lillie's hand in de hare nam. Lillie gaf geen antwoord, anders dan door een blik van innige tevredenheid. Rose keek beurtelings haar en miss Maitland vol verwondering aan, maar het lag niet in hare natuur dit lang zwijgende te doen.

„Miss Maitland!” zeide zij, „ik begrijp niets van hetgeen gij en Lillie bedoelen: hoe kan het haar gelukkig maken, dat zij aan Beckey heeft gezegd, dat deze gelijk en zij ongelijk had? dat vind ik een vreemd soort van geluk. — „Vreemd voor u, mijne kleine Rose! Het spijt mij dit te vernemen, maar ik hoop, dat gij het ook éénmaal zult leeren kennen”.

„Maar kunt u het mij niet uitleggen?”

„Ik geloof het niet: wij moeten het zelve gevoelen; 't is niet zoo gemakkelijk te beschrijven.”

„Kunt u mij niet zeggen, waar het op gelijk?”

„Ja wel: op iets dat de engelen in den hemel gevoelen, zou ik meenen”. —

Rose was getroffen door den toon en de manier, waarop miss Maitland dit gezegd had; zij sloeg de oogen neder, en zweeg gedurende eenige oogenblikken; toen kwam zij dicht bij miss Maitland staan en fluisterde: „Lillie zegt, dat Mama een engel in den hemel is.”

Miss Maitland trok tot antwoord het moederlooze kind dichter aan zich, en legde hare hand op de blonde krullen. Op hetzelfde oogenblik werden zij geroepen om te komen eten, en daarna ging miss

Maitland op aanraden van mevrouw Gwymne wat uitrusten van de vermoeienis harer reis; maar niet lang, want al spoedig liepen de beide meisjes weder hand in hand met haar door den tuin, om haar al het moois van Sunnyfield (zoo was de naam der plaats) te vertoonen.

Rose was bijzonder opgewekt, en liep rechts en links, om voor miss Maitland nu eens eene bloem, dan weder een handvol kersen of een tros bessen te plukken. Eindelijk toen deze hare handen geheel vol had, riep zij haar toe: „Nu niet meer, Rose! blijf nu eens bij Lillie en mij, en praat eens wat met ons; ik heb u het een en ander te vragen”.

Rose zag hare gouvernante lachend aan.

„Gij ziet er van avond zoo recht gelukkig uit, en daar gij heden ochtend wenschet te weten, wat Lillie toen zoo gelukkig maakte, verlang ik hetzelfde nu van u. Kunt gij het mij zeggen?”

Rose zag eenigszins verlegen op, en antwoordde na eenig aarzelen: „Ik weet het niet”.

„Denk eens na — wanneer gevoelt gij u het gelukkigst?”

„O! ik geloof, wanneer iedereen mij geeft, wat ik verlang te hebben”, zeide Rose lachend opziende.

„Maar hebt gij dan ooit alles ontvangen, wat gij verlangt?”

Rose dacht even na, en zeide toen: „Niet alles, maar met Kerstmis krijg ik toch eene menigte speelgoed en lekkers”.

„En is dat uw grootste geluk? Dan is een varkentje even gelukkig als gij, wanneer het een hok heeft om in te rollen, en eten en drinken zooveel als het verlangt”.

Rose vond deze vergelijking met een varkentje niet zoo heel vleiend, en voegde er bij: „Maar ik ben nog gelukkiger, als men mij liefheeft, en men mij eene lieve kleine Rose noemt.”

„Dat is beter, dat is althans iets meer dan het geluk van een varkentje”, antwoordde miss Maitland vroolijk, waarop de beide meisjes begonnen te lachen. Dat staat zoowat gelijk met Neptunus, die is ook heel gelukkig, als men van hem houdt, en hem liefkoost, en den goeden Neptunus noemt”.

„Maar hebt gij dan niet gaarne, dat men u liefheeft?” vroegde Rose.

„O ja! en op zijn tijd houd ik ook wel van speelgoed en lekkers, maar daarom maakt mij dit niet waarlijk gelukkig.”

„En wat dan wel?” —

Miss Maitland ging zitten op een der rustique banken, die hier en daar in den tuin waren geplaatst, en nam Rose op schoot, terwijl Lillie naast haar ging zitten.

„Daar gij mijne vragen zoo gewillig hebt beantwoord”, zeide zij, „zal ik nu trachten het de uwe te doen. Maar zeg mij eerst, hebt gij nooit eene stem vernomen *hier*? — en zij raakte de plaats aan van Rose's hart, — eene stem, die zeide: Rose! gij moet dit of dat niet — of ook: gij moet dit of dat wèl doen?”

„Jawel, en ik weet ook wel, hoe die stem heet. Papa zeide mij eens: dat is het geweten.”

„Daar heeft Papa groot gelijk aan, en hebt gij nu toch wel eens gedaan, hetgeen het geweten u zeide, dat gij niet moest doen? Ik vrees van ja, want dat hebben wij allen gedaan. Hebt gij niet?” — Miss Maitland zweeg een oogenblik, en keek Rose zacht maar ernstig aan, totdat zij antwoordde: „Ja”.

„En als gij het dan gedaan hadt, gevoeldet gij u dan niet zeer ongelukkig?”

Miss Maitland wachtte weder, totdat een zeer aarzelend ja van Rose werd vernomen.

„Zoudt gij denken, dat op zulk een oogenblik alle speelgoed of alle lekkers u dan recht gelukkig had kunnen maken?”

Weder antwoordde Rose langzaam en aarzelend. Zij herinnerde zich den dag, toen het uitstapje naar de dierentent en al de liefde van haar vader, haar niet volkomen gelukkig hadden kunnen maken, en zij zeide: „Neen!”

„Nu dan denk ik, dat gij het zult kunnen begrijpen, dat juist het tegenovergestelde plaats heeft met hen, die luisteren naar die stem en haar volgen. Gehoorzaamheid aan het geweten is, wat hen gelukkig maakt, — gelukkiger dan iets anders ter wereld; en wat u misschien vreemd zal schijnen: hoe moeilijker die gehoorzaamheid is, hoe meer men daarvoor zijne eigen verkeerde neigingen moet bestrijden, des te gelukkiger

is men, wanneer dit is volbracht; en hoewel men er zelfs verdriet en lijden om moet verduren, kan dit aan niemand dat groote geluk ontnemen. Dat is het, wat de Bijbel noemt: de vrede van het geweten”.

Miss Maitland zweeg hierop gedurende eenige oogenblikken, maar hield Rose nog steeds op schoot, en Lillie's hand in de hare. De kinderen zaten onbewegelijk, voor Rose iets ongewoons; maar daar was eene uitdrukking in miss Maitland's gelaat, dat haar verbood haar te storen. Miss Maitland was eene christelijke vrouw, en het is waarschijnlijk, dat zij, toen zij zoo hoog ernstig keek, in stil gebed tot God sprak — een gebed, waarin zij smeekte, dat Hij ook deze kinderen door zijn Heiligen Geest mocht leiden en onderwijzen.

Lang duurde het echter niet. Zij maakte de meisjes opmerkzaam op al het schoone in de natuur om haar heen, dat haar vroeger nooit zoo had getroffen; op de verschillende tinten in het groen, de fijne kleuren der bloemen, de heerlijke geuren der violen en wilde rozen, die het avondkoeltje tot haar bracht; op de purperen gloed der avondzon, die zich nog in het westen vertoonde, nadat zij zelve reeds lang was ondergegaan; op de maan, die als een gouden bal in de lucht zweefde, en de avondster, die zoo vriendelijk schitterend het landschap scheen te verlichten. De kinderen waren verrukt over de nieuwe juffrouw, en 's avonds bij het naar bed gaan, zeide Rose op ernstigen toon: „Lillie! ik vind miss Maitland beelderig”; en Lillie dacht bij zich zelve,

dat, hetzij ze haar mooi vond of niet, zij haar zeker oprecht zoude liefhebben.

IV.

Den volgenden dag verminderde echter Rose's ingenomenheid met miss Maitland zeer, toen het bleek, dat de gouvernante even goed streng en onverzettelijk als zacht en vriendelijk kon wezen. Miss Maitland wist zeer goed, dat Rose aan geen inspanning gewoon was, en gaf haar dus zeer korte lessen op, maar die moesten zonder fout worden gekend. De leertijd was bepaald op twee uren des morgens en twee des namiddags; en mevrouw Gwymne had dien dag voorgesteld om, als de namiddaglessen waren afgelopen, met de kinderen en miss Maitland een bezoek te gaan afleggen bij een ouden vriend, die een prachtig buitengoed in hare nabuurschap bewoonde.

Mr. James was een vreemdsoortige oude man, die daar geheel alleen zijn verblijf hield, en zich troostte over het gemis aan gezelschap, door zich te omringen met eene groote menigte van allerlei dieren. In het midden van den tuin bevond zich eene groote fontein, en daarom heen was een marmeren kom met goudvisschen aangebracht. Ook bezat hij eene groote kooi met vogels en een tam hert, een aantal witte konijnen en eene groote Cypersche kat, die hem overal volgde. Lillie en Rose verheugden zich buitengewoon

in het vooruitzicht van al die aardige dieren te zien, en spraken buiten den leertijd over niets anders; en Rose begon er zelfs even over gedurende den leertijd, maar dit verbood miss Maitland haar, zeggende: „Kom Rose! eerst leeren en dan spelen; en denk er om: gij moogt niet meêgaan, tenzij gij uwe lessen goed hebt gekend en opgezegt”. — Hierop zweeg Rose eenigen tijd, maar het leeren verveelde haar al spoedig, en zij begon op hare lei te teekenen, en toen die haar was ontnomen, uit de ramen te kijken, of naar de dienstboden te luisteren, die in den tuin bezig waren, enz. Het was dus niet te verwonderen, dat zij niets van hare lessen kende, toen het oogenblik van opzeggen dáar was. Evenwel niet zoodra had de klok twaalf uur geslagen, of zij wierp haar boek weg, klapte in de handen, en riep uit: „O wat ben ik blij — nu kunnen wij naar beneden gaan, niet waar, miss Maitland?”

„Lillie wel, want zij is met haar werk gereed, en ik ook, want ik heb het mijne gedaan, zoover gij mij dit mogelijk gemaakt hebt; maar gij, Rose! moet boven blijven, totdat gij uwe lessen kent.”

Rose keek op in sprakelooze verbazing; zij bleef onbewegelijk staan, en zag miss Maitland aan, alsof zij dit alles slechts als eene scherts beschouwde; maar toen zij bemerkte, dat deze, na hare boeken en papieren te hebben geborgen, zich gereed maakte de kamer te verlaten, sprongen haar de tranen in de oogen; en toen

miss Maitland zeide: „Ik zal de deur sluiten, Rose! opdat niemand u kan komen storen; en als gij uwe lessen kent, schel dan slechts, dan kom ik dadelijk boven. Kom dus meê, Lillie!” — barstte zij uit in hartstochtelijk schreien.

Lillie was in een oogenblik bij haar, en terwijl zij de armen om haar heensloeg, zag zij hare gouvernante smeekend aan: „Mag ik blijven, miss Maitland, en Rose helpen?” — Miss Maitland aarzelde; zij vond het niet goed en verstandig tegenover Rose, maar kon, aan het edelmoedig verzoek van Lillie geen weêrstand bieden, en stond het haar dus eindelijk toe.

Eén uur bleek voldoende te zijn, voor hetgeen Rose eerst onmogelijk had gevonden in twee uren te leeren. Het schelletje klonk, en een oogenblik daarna kwam miss Maitland boven. Terwijl Rose hare lessen opzeide, stond Lillie in sprakelooze spanning naast haar, hare lippen bewegende in antwoord op de vragen, alsof zij hoopte Rose op deze wijze te kunnen helpen, en van kleur verwisselende bij elke weifeling van haar zusje.

„Zoo is het goed, Rose!” zei miss Maitland, toen de laatste les was opgezegd. „Nu kunt gij rustig gaan spelen, zonder dat de stem, daar wij onlangs over spraken, u iets onaangenaams zal toefluisteren.”

Glimlachend zag Rose op; hare tranen waren reeds vergeten, en vroolijk liep zij naar de warande, waar Neptunus haar blaffende verwelkomde, alsof hij haar zijne blijdschap wilde te kennen geven over het wederzien.

De ondervinding van dien morgen bleek heilzaam

voor Rose. Des namiddags spande zij zich in voor hare lessen, en had die reeds opgezegd, vóór dat Lillie, die niet zoo vlug leerde als zij, meer dan half gereed was. Zoodra zij gedaan had, riep zij uit: „Nu ik klaar ben, mag ik naar beneden gaan, niet waar miss Maitland?”

„Zeker moogt gij dat, maar gij blijft toch liever bij Lillie, niet waar?”

Rose keek teleurgesteld op, liet haar hoofd hangen, en zeide eindelijk: „Lillie verlangt dit niet; is het wel, Lillie?”

„Niet als gij liever naar beneden gaat, Rose!” antwoordde Lillie op opgeruimden toon; maar zij kon toch een zucht niet onderdrukken bij de gedachte, dat Rose zoo blij was, omdat zij mocht weggaan.

„Mag ik dus gaan, miss Maitland?” vroeg Rose. „Ja Rose, als de stem het u niet verbiedt”. —

Rose deed, alsof zij deze woorden niet verstond, en liep haastig weg. Lillie zag haar verlangend na, maar miss Maitland bepaalde, door het doen van een paar vragen, hare aandacht weder bij hare lessen, en maakte haar door eenige ophelderingen het leeren gemakkelijker, zoodat zij een half uur later ook naar beneden kon gaan.

„Zijt gij nu pas klaar, Lillie!” zeide hare grootmoeder, die juist in den gang was. „Rose is bijna gekleed voor onzen tocht; haast u dus om ons niet te laten wachten”.

Lillie haastte zich, en verscheen onder de warande, tegelijk dat het rijtuig voorkwam.

De rit was heerlijk. De weg liep door een prachtig bosch langs de baai, waarvan men bij wijlen een gedeelte door de boomen zag glinsteren. Het huis van den heer James was gebouwd op eene hoogte, en het balkon aan de voorzijde was tien of twaalf voet hoog, zoodat men er met eene trap op moest komen, terwijl men aan de achterzijde van den weg dadelijk de oranjerie binnentrad. Mr. James bezat geen bloemtuin; hij was echter een groot liefhebber van rozen, en had daarvan eene groote verscheidenheid op zijne plaats aangebracht. Overal waren breede lanen aangelegd in het schoone bosch, dat zijn huis omringde, en daar ontdekte men soms de schoonste klimrozen om de stammen der olmen; of ook in andere gedeelten de allerliefste rozenperken te midden van groote boomen, die ze tegen de koude Noordenwinden beschutten. Grooter nog was echter zijne voorliefde voor hooge boomen; en zelfs die kwamen nauwelijks in aanmerking bij de viervoetige en gevleugelde lievelingen, die zijne vrienden en zijn gezelschap uitmaakten.

De Cypersche kat zat behagelijk op zijn linker-schouder, en het tamme hert liep met groote deftigheid achter hem aan, toen hij zijne bezoekers kwam verwelkomen. De fontein met de goudvisschen, die schitterden als zonnestrallen in hun marmeren kom, bevond zich tegenover het huis; de witte konijnen hielden een wedren op de groote laan en op de takken van een oranjeboom; midden in de volière

zongen onderwijl de kanarievogels hun allerschoonste lied. Lillie en Rose waren opgetogen, en Mr. James genoot van hare verrukking, en bracht ze overal om haar alles te laten zien, wat hij dacht, dat haar belang kon inboezemen. Hij was een oude heer met onverbeterlijke netheid gekleed, met korte broek en zijden kousen, en de allerfijnste linnen jabot en manchetten; daarbij had hij een vroolijk en goedhartig ge-
laat, terwijl een zekere levendige gloed in den opslag der oogen aan miss Maitland deed vermoeden, dat het niet zeer moeielijk zou vallen om zijne drift gaande te maken.

De konijntjes, gewoonlijk schuwe dieren, waren uiterst tam; zij waren gewoon door den heer James zelf te worden gevoederd, en daar niemand hen ooit had geplaagd of gejaagd, kenden zij geen vrees, en speelden als katjes om Lillie en Rose heen. Het was voor Rose te verleidelijk, om er niet een te vangen en als een poesje op de armen te dragen. Zij deed haar uiterste best er een te grijpen, dat vlak bij haar zat; maar het konijntje, aan dit spel ongewoon, liep ijlings weg, en Rose het achterna. Dit beviel echter aan den heer James evenmin als aan het konijntje, en men hoorde hem ongeduldig uitroepen: „Dat mag zij niet doen — dat mag niet!” waarop Lillie naar Rose toesnelde en hare hand vasthield, totdat het konijn was ontsnapt.

„Zij wist niet, dat dit niet geoorloofd is, Mr. James!”

zeide Lillie tot hem, toen hij met een gelaat, rood van opwinding, Rose had ingehaald. „Gij zult het niet meer doen, niet waar Rose?”

„Ik wilde het konijntje geen kwaad doen, Lillie! maar het slechts vasthouden, en er mede spelen”, zeide Rose — aarzelende om te beloven, wat zij misschien niet zou houden.

„En als ik ú nu eens vasthield om mede te spelen!” riep de heer James, terwijl hij Rose bij den arm greep, en heen en weder schudde op dezelfde wijze, als zij waarschijnlijk het konijn zou gedaan hebben, en wel met zooveel kracht, als men bij den ouden man niet meer zou verwacht hebben. „Oho! dit bevalt u niet?” voegde hij er bij, terwijl Rose worstelde om los te komen, en op angstigen toon om Lillie riep. „Nu, denk er om, dat de konijntjes het evenmin aangenaam vinden. Zie daar is een eekhoren”, riep hij, toen er zich een ver-
toonde aan den voet van den naastbijzijnden boom — „loop dat snel achterna, en als gij het kunt vangen, is het voor u”. Hij lachte daarbij hartelijk, en Rose, die het alles voor een grap begon te beschouwen, lachte evenzeer, en liep den eekhoren achterna, die springend en huppelend haar op een afstand van ongeveer honderd meter telkens ontvluchtte, en in een der bovenste takken van een eikeboom klauterde, vanwaar hij haar met zijne heldere oogjes, al kwispelend met den staart, als 't ware tartte hem te volgen. Het was voor Lillie eene ware rust, toen zij Rose op deze wijze aan

de eenigszins ruwe scherts van den heer James zag ont-komen; want zij dacht niet, dat het slechts scherts was, zoodat zij gedurende het overige der wandeling met een eenigszins beklemd gevoel naast hem liep. Hierover schaamde zij zich echter, toen hij, haar zoo vriendelijk aanziende als ware hij nooit boos geweest, tot haar zeide: „Gij zijt een lief kind; zoudt gij gaarne een poesje hebben, om meê naar huis te nemen?”

„O ja mijnheer! dat zou ik heerlijk vinden”, antwoordde Lillie, vol blijdschap over dit aanbod.”

„En zult gij erop passen, dat uw zusje het niet doodplaagt?”

„O ja mijnheer! maar Rose zal het niet plagen, en er integendeel veel van houden”.

„Wel wel! dat zou kunnen wezen, maar *gij* moet er voor zorgen; ik geef het aan *ú*”.

„O dank u, dank u duizendmaal: ik ben er zoo blij mede; dat moet ik Rose even gaan vertellen.”

„En breng het poesje weêr mede, dan zal ik intus-schen zorgen, dat er een mandje voor wordt gereed ge-maakt, ten einde het beestje geen koû vat bij het naar huis gaan.”

Lillie was verrukt; zij hield veel van beesten, maar bezat er zelden in eigendom; want meestal legde Rose beslag op alles, wat zij van dien aard ontvingen. Dit kon nu echter niet geschieden, want de Heer James herhaalde, toen zij tehuis kwamen, ook nog tot mevrouw Gwymne, dat het poesje aan Lillie behoorde;

en dat hij het aan háar had gegeven, omdat zij zulk een lief kind was, die zijne konijnen niet plaagde. Rose was hierover wel wat beleedigd, maar troostte zich, toen Lillie haar in het rijtuig het mandje met poes erin liet vasthouden. Over het geheel hadden beide meisjes bij dit bezoek veel genoeg gesmaakt, en waren zij zeer verheugd, toen de heer James bij het afscheid nemen zeide, dat zij ook haar vader eens moesten overhalen om hem te komen bezoeken. Hij behoefde niet bang te zijn, dat zij deze uitnoodiging zouden vergeten, daar zij niets vuriger wenschten, dan dat majoor Stanhope bij zijne terugkomst, spoedig eens aan dit verlangen zou voldoen.

V.

Miss Maitland was, zooals wij reeds zeiden, eene Christin in den waren zin des woords; geen wonder dus, dat zij ook trachtte in hare leerlingen de goede en godsdienstige gevoelens op te wekken, die zij zelve koesterde. Hieraan hechte zij nog hooger waarde, dan aan gewone kennis, die zij slechts beschouwde als het voornaamste middel tot ontwikkeling van hart en verstand, en tot het verkrijgen van meerdere vatbaarheid om de groote waarheden te verstaan, die betrekking hebben op het heil onzer zielen, en op den grooten Schepper aller dingen, van wien de Bijbel ons verhaalt, en in wien wij ons grootste geluk voor hier en

hier namaals kunnen vinden. Doordrongen van die overtuiging nam miss Maitland alle gelegenheden te baat, om ook in het gemoed van Rose en Lillie de kennis te kweken van de almacht van God den Vader, en van de liefde van onzen Heiland, en haar te leiden in die wegen van wijsheid en gerechtigheid, waar men alleen den waren vrede en het ware geluk kan vinden.

Des zondagsnamiddags wanneer zij uit de kerk waren teruggekeerd, was zij gewoon met de kinderen onder de warande te zitten, waar zij hun dan eene van hare zoogenaamde zondagsvertellingen deed. Soms tijds las zij hun wat voor, of gaf zij een verhaal van eigen vinding, dat tegelijk boeiend en leerrijk was; dit waren gewoonlijk allegories, d. w. z. er lag eene diepe beteekenis in, onder den schijn van eene geschiedenis. Een van deze verhalen laten wij hier volgen.

DE KONINKLIJKE TUIN.

Daar was eens een machtige koning, die in het midden van een prachtigen tuin een paleis bouwde voor zijne kinderen.

Hier was alles even heerlijk en voor hun genoeg en ingericht, en zoolang zij bleven binnen de door hem gestelde grenzen, bedreigde hun geen gevaar. Maar de koning had vele vijanden, die, wel wetende hoezeer het hem zou bedroeven, indien aan zijne kinderen

eenig leed overkwam, den tuin voortdurend omringden, en hen trachtten te verleiden om de voorgeschreven grenzen te overschrijden. Gelukte hun dit, dan beloofden zij steeds nieuwe heerlijkheden, totdat het arme kind al verder en verder van den tuin af dwaalde, en zij het eindelijk hadden gelokt in eene wildernis, waar zich eene menigte roofdieren ophielden, die dan het ongelukkige slachtoffer verscheurden. Toch kon het zelfs daar nog worden gered, wanneer het zich slechts de liefde van zijn koninklijken vader herinnerde, berouw toonde hem te hebben bedroefd en beleedigd, en een kreet om verlossing en hulp tot hem slaakte. Dan zond hij een bode, die het van alle gevaren verlostte en in veiligheid door de wildernis geleidde; niet terug naar het eerste verblijf, maar naar een nog veel heerlijker oord, waar het geen verleiding had te vreezen, en waar geen vijand van den koning ooit kon genaken; want daar troonde hij zelf, en — zóo groot was de glans, die hem daar omscheen, en zóo schitterend de majesteit zijner tegenwoordigheid, dat geen vijand zich ooit zou vermeten, aldaar te verschijnen.

Eens werden, onder het toezicht van dezelfde geleidster, drie dochters van dezen machtigen koning naar het buitenpaleis gezonden. De leidsvrouw was eene uitmuntende dame, die gedurende de jeugd der prinsessen eene moederlijke zorg voor haar had gedragen. Toen zij met hare pleegkinderen eenigen tijd in

den tuin had vertoefd, sprak zij haar op een morgen toe met deze woorden: „Lieve kinderen! ik ga u nu verlaten. Mijn meester heeft mij teruggeroepen: hij heeft anderen arbeid voor mij. Maar vóór mijn vertrek wil ik u nog eenige laatste wenken geven. Gij blijft nu in den tuin aan u zelven overgelaten, zonder het toezicht en de zorg, die ik jaren lang voor u gedragen heb. Geeft dus acht, dat gij op de rechte paden blijft, en dat gij door de vijanden van uw vader niet wordt verleid, om te wandelen buiten de grenzen van zijn domein. Hoewel gij alleen achterblijft, zal uw vader u echter niet geheel zonder leiding laten: ieder van u ontvangt een onzichtbaren geleider, die steeds bij u zal blijven, en die kennis draagt van al de mondelinge en geschreven regels, die uw vader voor de opvoeding zijner kinderen heeft vastgesteld. Ieder van hen bezit bovendien eene gouden speer. Zoolang gij op de rechte paden blijft, zullen zij u steeds omringen om u te troosten, wanneer gij u treurig gestemd gevoelt, door u te verhalen van de heerlijkheid en pracht in het paleis van uw vader. Zij zullen uw pad verlichten, als de avond valt en alles om u heen donker wordt; en zoolang gij in vrede met hen leeft, zal uwe sluimering rustig en zacht wezen. Komt gij in verleiding om de wegen, u door uw vader voorgeschreven, te verlaten, dan zal eene lichte aanraking van de speer uwer geleiders, u aan uw gevaar herinneren; en zoo gij daarnaar niet luistert, zal de aan-

raking steeds scherper worden. Na herhaalde vermaningen verstompt echter de punt der speer; en zoo uwe geleiders u daarna al niet geheel verlaten, dan zullen zij slechts donkere schaduwen werpen op uw pad, en uw hart stemmen tot treurigheid, door klagende toonen en geluiden van smart en ellende." —

De drie meisjes hadden zeer verschillende karakters, zooals door hare namen reeds werd aangeduid.

Sneeuwkllokje was verlegen en teruggetrokken; de tweede, Primulaveris, was opgeruimd, vroolijk en goedhartig; en Tulpje, de derde, was roekeloos en kende geen vrees. Nadat zij met tranen afscheid genomen hadden van hare trouwe verzorgster, wandelden zij den tuin door, waar zij nu voortaan alleen zouden vertoeven.

In den aanvang was alles even heerlijk en opwekkend, zoowel de heldere lucht als de bloemen, die hare geuren overal verspreidden, en het gezang der vele vogels tusschen de takken der hooge boomen; en wanneer deze hun lied hadden geëindigd, dan hoorde men tot afwisseling de zachte welluidende muziek van hare onzichtbare geleiders, die haar tevens met hunne vleugels tegen te groote warmte beschermden. Uren lang bleven de zusters in den tuin, zonder bijna de minste aanraking van de gouden speer te bemerken; want zij waren daarvoor zóo gevoelig, dat ze bij de zachtste vermaning onmiddellijk den ingeslagen weg verlieten, en naar de aangewezen paden terugkeerden. Maar dit

begon Tulpje na eenigen tijd te vervelen. Hoe prachtig de lanen en wegen ook mochten zijn, zij liet hare oogen overal ronddwalen om iets nieuws te ontdekken; en de vijanden van haar vader, die dat weldra bemerkten, spanden alles in, om haar te verlokken buiten de grenzen te gaan van haars vaders gebied.

„Ziet!” riep zij uit, „welke prachtige bloemen daar ginds bloeien, en hoe schitterend de kleuren zijn der vogels, die er om heen fladderen! Dat is heel wat anders, dan bij ons; de bloemen hier zijn in vergelijking met die ginds bijna zonder kleur. Het zal toch wel geen kwaad zijn, er eenige van te plukken, want wij kunnen immers terugkeeren.”

„Blijf, lieve Tulp! ik kan niet met u medegaan,” zeide Sneeuwkllokje, „als ik slechts naar die richting uitzie, voel ik al de aanraking der gouden speer.”

„Dat spijt mij voor u,” was Tulpje's antwoord. Mijn geleider is niet zoo lastig; ik heb sedert lang niets van zijne speer gemerkt, en zoolang hij mij niet waarschuwt, dat ik verkeerd handel, doe ik eenvoudig, waar ik zooveel lust toe gevoel.”

Bij deze woorden wilde Tulp gaan, maar Sneeuwkllok vatte hare hand, en smeekte haar om hare zusters niet te verlaten.

„Kan het ook zijn, lieve Tulp!” vraagde zij, dat de punt van de gouden speer van uw geleider al wat is afgestompt door het veelvuldig gebruik, dat hij er van moest maken?”

Dit was inderdaad het geval, want Tulp had al menigen harden stoot noodig gehad, om haar binnen de veilige grenzen te doen blijven. Maar niemand luistert gaarne naar zulke waarheden, al moet men ook erkennen, dat het waarheden zijn; en Tulp antwoordde dan ook slechts op ongeduldigen toon, rukte zich van hare zuster los, en snelde den weg op naar de begeerde bloemen. Op Primulaveris' smeekend geroep van: „Tulp, Tulp! verlaat ons niet!” bleef zij een oogenblik stilstaan, maar riep haar toe: „Ik kan niet terug, Primulaveris! maar gij kunt wel bij mij komen; gij zult toch die enkele schreden om mijnentwille wel willen doen; of vindt gij, even als Sneeuw klok, mij te verdorven om nog met mij meê te willen gaan?”

„O Tulp! dat is zoo niet,” zeide Primulaveris, „dat is volstrekt de bedoeling niet van onze goede zachte Sneeuw klok; wij zullen dadelijk bij u komen, en u toonen, dat gij u hebt vergist. Kom, Sneeuw klok!” zeide de goedhartige Primulaveris, hare hand uitstekende naar hare zuster — maar deze bleef staan.

„Ik kan niet, lieve Primulaveris!” zeide zij; „ik mag niet met Tulp medegaan, en gij evenmin.”

„Maar moeten wij haar dan alleen laten gaan; dat is toch zeker ook niet goed?”

„Het is toch beter, dan zelf iets te doen, dat verkeerd is. Wij kunnen eene boodschap zenden aan onzen Vader, en hem smeeken, Tulp te redden uit de handen zijner vijanden.”

„O Sneeuw klok! daar kan ik niet op wachten,” riep Primulaveris uit; „blijf gij maar hier en zend uwe boodschap, maar ik ga zelf, en zal trachten Tulp terug te brengen. Voor dat doel zou ik zelfs de scherpe vermaningen van de gouden speer trotseeren; maar ik denk, dat ook mijn geleider mijne pogingen wel zal goedkeuren.”

Nog vóór Primulaveris deze woorden had geëindigd, was zij reeds op weg naar Tulp. Sneeuw klokje keerde alleen naar den tuin terug, waar zij nog kort te voren met hare zusters samen wandelde. Alles om haar heen was even schoon en heerlijk als te voren, maar de gedachte aan Primulaveris en Tulp, vervolgde haar, en vervulde haar hart met treurigheid; en gedurig zond zij boodschappen naar haar Koninklijken Vader, om hem te smeeken, hare zusters terug te brengen van haar gevaarlijken weg. Hare treurigheid duurde echter niet lang, want haar geleider onthaalde haar op de liefelijkste muziek; hij bezong voor haar de grootheid en heerlijkheid van haar Vader, en deed haar eindelijk al het andere vergeten.

Toen Primulaveris hare zuster Tulp had bereikt, beloofde deze haar, terug te zullen keeren, zoodra zij eenige bloemen had geplukt, die onmiddellijk in hare nabijheid stonden; maar telkens ontdekte zij weer andere, die haar nog schooner toeschenen, en zoo dwaalden zij al verder en verder af. Primulaveris gevoelde gedurig de aanraking van de speer, die haar vermaande terug

te keeren, maar Tulp haalde haar telkens gemakkelijk over, met haar mede te gaan; en zij trachtte haar geleider te bevredigen met de belofte, dat dit zeker voor den laatsten keer zou zijn. Op die wijze hoopte zij misschien het scherpe van de aanrakingen der gouden speer te verzachten, en waar is het, dat zij allengs minder pijnlijk werden.

In het eerst vertoonde zich alles aan Tulp en Primulaveris veel schitterender en grootscher dan al, wat zij in haar eigen tuin hadden aanschouwd; maar zij bemerkten al spoedig, dat hetgeen haar op een afstand zoo toelachte, leelijk en grof bleek te zijn, wanneer zij het van nabij beschouwden; en dat het, wanneer zij het werkelijk hadden bemachtigd, was bedekt met scherpe doornen, waaraan zij zich menigmaal verwonden; en wanneer zij dan terugzagen op den afgelegden weg, vertoonde die zich overal woest en verlaten. Eindelijk was het van alle kanten even dor en uitgestorven: vóór, achter, wáar zij heen zagen, nergens was meer iets begroeids en vriendelijks te ontdekken; en toch gingen zij altijd verder, maar nu omdat zij niet meer terug konden, — niet omdat zij de hoop nog voedden, iets beters te vinden. Van oogenblik tot oogenblik werd haar pad donkerder en woester, totdat eindelijk het gehuil der zich daar bevindende roofdieren de akeligheid nog kwam vermeederen. Gaarne waren zij nu gevlucht, maar nergens was een uitweg te bespeuren. In plaats van de heerlijke tonen, die zij

in den tuin vernamen, hoorden zij nu niet anders dan de naaste geluiden en jammerkreten.

Dit alles had eene geheel tegenovergestelde uitwerking op het gemoed der beide zusters. Aan Tulp herinnerde het wel al haar verloren geluk in den tuin van haar vader, maar het verbitterde haar gemoed over het verlies daarvan; en terwijl zij werd verteerd van verlangen om dit alles terug te vinden, dwaalde zij hoe langer zoo meer af, en verloor zij eindelijk haar weg en hare zuster geheel en al uit het oog.

Ook bij Primulaveris wekte het de herinnering op aan den gelukkigen tuin, aan hare lieve Sneeuw klok, aan hare trouwe verzorgster en aan den Vader, die haar al deze zegeningen had geschonken; en ook zij gevoelde nu met diepe smart de waarde van hetgeen zij had verloren. De donkere lucht boven haar, de barre rotsen om haar heen, de woeste grond onder hare voeten, deden haar het onderscheid met de pracht en heerlijkheid van den tuin van haar Vader nog sterker beseffen; en de jammerkreten, die zij vernam in plaats van de liefelijke muziek, vermeerderden nog haar berouw. Allermeeest verweet zij zich hare on dankbaarheid jegens haar Vader.

„Ellendig wezen, dat ik ben!” riep zij eindelijk uit, „indien de wilde dieren mij verscheuren, is het slechts de welverdiende straf voor mijne ongehoorzaamheid, daar ik den heerlijken tuin van mijn Vader heb verlaten, en mijn geluk heb gezocht bij zijne vijanden.

Och! had ik slechts geluisterd naar de aanraking der gouden speer, die mij waarschuwde, op de goede paden te blijven. Nu verscheurt die mij wel het hart bij elken verkeerden stap, dien ik doe, maar zij wijst mij niet, hoe ik nog redding kan vinden. Och! hoorde mijn Vader slechts mijne beden om hulp: hij alleen kan mij redden. Ware het mij nog slechts éénmaal vergund, zijn aangezicht te aanschouwen, hem te voet te vallen en mijne schuld te bekennen, dan zou ik gerust kunnen sterven”.

Tranen stroomden uit de oogen van Primulaveris; grooter liefde jegens haar vader dan ooit te voren vervulde haar hart, en zij gevoelde dieper berouw over hare afdwaling, dan zij in woorden kon uitspreken. Op eens omscheen haar een schitterend licht, en te midden daarvan zag zij iemand, dien zij terstond als haar oudsten broeder herkende. Zijn gelaat was tegelijk vriendelijk en vol majesteit, en bij den eersten aanblik vreesde en beminde zij hem. Hij had diepe wonden ontvangen in den strijd met de vijanden van haar vader, toen hij kwam om haar te redden. Hij riep haar toe, hem te volgen, en bevende van vreugde, keerde Primulaveris terug, hem achterna.

De terugweg was niet gelijk aan de effene en gemakkelijke wegen van haars Vaders tuin; dikwijls zelfs was het pad ruw en vol doornen, maar het licht bleef haar steeds bestralen; en somtijds ontdekte zij gedurende een oogenblik de gouden torens op het paleis van

haar Vader — en zij wist het, dat de weg, hoe moeielijk ook, terugleidde tot hem, en die gedachte maakte haar onuitsprekelijk gelukkig. —

Miss Maitland hield op met vertellen — en Rose riep dadelijk uit: „En hoe liep het af met Tulp?”

„Dat weet ik niet, Rose! toen Primulaveris haar voor het laatst zag, trad zij juist een donker hol binnen: waar dit naar toe leidde, en wat haar daar overkwam, kan ik u niet zeggen”.

Rose keek een oogenblik ernstig, en zeide toen: „Zouden de wilde dieren haar verscheurd hebben?”

„Ik weet het niet”, antwoordde miss Maitland; „maar ik geloof, dat zij veel reden had, te vreezen voor den brieschenden leeuw, die rondgaat, zoekende wie hij zou kunnen verslinden”.

„Miss Maitland!” vraagde Lillie, „is de geleider met de gouden speer het geweten?”

„Ja Lillie! hebt gij nimmer de aanraking der gouden speer gevoeld?”

„Jawel — maar hoe kon Sneeuwkllokje boodschappen zenden aan haar Vader?”

„Doet gij dit dan nooit aan uw Vader, die in de hemelen is, Lillie?”

Lillie boog het hoofd, en antwoordde fluisterend: „Ja.”

„Herinnert gij u niet een woord uit den Bijbel tegen hen, die niet luisteren naar de stem van het geweten, en geen acht geven op de aanraking der gouden speer, Rose!” was miss Maitland's ernstige vraag.

Rose bloosde en schudde van neen, en na een oogenblik wachters zeide miss Maitland langzaam:

„Wie dikwijls is gewaarschuwd, maar zich verhardt, zal worden afgesneden; voor hem is geen redding meer mogelijk.” —

Dit verhaal maakte veel indruk op Rose. De gedachte, hoe dikwijls zij had geweigerd te doen, wat haar geweten haar had geboden, beangstigde haar; zij koesterde de beste voornemens, om voortaan steeds gehoorzaam te wezen aan de minste vermaning van haar geweten. En echter was er één ding, dat het geweten haar gebood nú te doen, en waartoe zij toch niet kon besluiten. Wat het was, valt niet moeielijk te raden voor hen, die zich herinneren, dat mevrouw Gwymne en majoor Stanhope nog altijd in den waan verkeerden, dat Lillie al de schoonste bloemen uit Grootmoeders tuin had geplukt, om ze in haar eigen perkje te planten. Ware Rose werkelijk zoo vast besloten geweest als zij meende, om zich voortaan door de gouden speer te laten leiden, dan zou haar eerste daad wel geweest zijn, hare schuld in die zaak te bekennen.

VI.

Nadat Rose deze geschiedenis of allegorie met den uitleg had gehoord, was er wel eenige verandering ten goede in haar te bespeuren. Zij deed haar best om eenige dingen na te laten, die verkeerd, en andere te

doen, die zij wist dat goed waren. Ja, zij deed er zeer haar best toe, want zij was niet gewend, zich in het minst te beheerschen, en het kostte haar derhalve veel inspanning. Voor een van nature edelmoedig kind was er zeker niets verdienstelijks in gelegen, het grootste stuk koek of de schoonste vrucht aan een ander af te staan, maar voor Rose was het eene overwinning, zulke lekkernijen aan Lillie te geven; en dit deed zij na dien bewusten Zondag toch meestal, echter tot Lillie's leedwezen, want aan haar scheen het bijna zonde toe, het grootste of mooiste te ontvangen; en zij zelve genoot er eigenlijk meer van, wanneer Rose ze behield.

Miss Maitland betreurde het echter, dat Rose blijkbaar wenschte, dat iedereen hare edelmoedigheid opmerkte. Had zij twee stukken koek om te verdeelen, dan vergeleek zij ze om te doen zien, dat zij zelve het kleinste hield; of zij zou b.v. aan mevrouw Gwymne of miss Maitland vragen, welke de grootste perzik of peer was, en er dan op aandringen, dat Lillie die nam. Toen miss Maitland dit bemerkte, kwam zij tot het besluit, dat Rose nog niet uit hare natuur edelmoedig was, maar slechts de goedkeuring van anderen boven het genot van lekkers stelde; het was echter in zooverre een vooruitgang, dat Rose toonde zelfbeheersching te kunnen beoefenen, en miss Maitland hoopte, dat zij eenmaal zou leeren, de goedkeuring van haar geweten hooger te stellen dan iets anders.

Zoo ging het eenige weken voort, miss Maitland het beste hopen, Rose trachtende het goede te doen, en Lillie, de liefhebbende Lillie, gelukkig en tevreden, — het alleen betreurende, als Rose haar soms te edelmoedig was, — toen op den bepaalden tijd mijnheer Stanhope van zijne reis terugkeerde. De kinderen waren overgelukkig door het wederzien, en hij niet minder, en hij verheugde zich bovendien over hunne vorderingen. „Gij zijt beiden vooruitgegaan met schrijven”, zeide hij, hunne schrijfboeken inziende, „maar Lillie’s werk is netter dan het uwe, Rose!”

„Ik ben ook ouder, Papa,” zeide Lillie.

„Dat is waar”, antwoordde majoor Stanhope, haar een kus gevende, voor dit vriendelijk gezegde; „Rose zal, hoop ik, ook wel netter worden, en Lillie!” voegde hij er bij, zijne hand op haar hoofd leggende, „ik hoop dat gij hebt geleerd, even zorgvuldig te zijn voor hetgeen aan anderen toebehoort, als voor het uwe”.

Lillie’s oogen glinsterden eerst bij de loftuiting van haar vader, maar bij de laatste woorden sloeg zij ze neêr, en de tranen waren haar nabij, daar zij merkte, dat haar vader de geschiedenis van de bloemen niet had vergeten, en zich haar nog als ondeugend en zelfzuchtig herinnerde.

Maar niet alleen Lillie, ook Rose had die woorden gehoord, en zij voelde eene scherpe vermaning van de gouden speer, die haar toefluisterde: „Gij moogt niet langer uw zusje laten berispen voor hetgeen gij hebt

misdreven, vooral niet nu gij beter het onderscheid hebt leeren kennen, tusschen hetgeen goed en kwaad is. Rose gehoorzaamde echter niet aan die stem; zij antwoordde (maar dit alles werd door niemand anders vernomen): „Het is al zoo lang geleden gebeurd: het leidt tot niets, of ik het nu nog beken; maar ik zal het nooit, neen voor niets ter wereld ooit weêr doen.” Rose kende nog zich zelve niet; zij moest nog leeren, dat, zoo dikwijls men aan de stem van het geweten ongehoorzaam is, het telkens moeilijker wordt om het goede te betrachten en zijne verkeerde neigingen te overwinnen.

Lillie en Rose waren niet lang met haar vader alleen, of zij deden hem een omstandig verhaal van haar bezoek bij den heer James, beschreven hem alles wat zij gezien hadden, en brachten zijne uitnoodiging over, om hem met majoor Stanhope nog eens te bezoeken. Mr. James van zijn kant liet het niet bij deze vluchtige noodiging; want zoodra hij vernomen had, dat zijn vriend was teruggekeerd, schreef hij hem een briefje, dat hij wel te oud was om zelf bezoeken af te leggen, maar dat het hem nochtans een groot genoegen zou doen, indien de majoor den volgenden dag bij hem wilde komen eten, en nog grooter, indien de dames en de beide meisjes ook van de partij wilden zijn. Het was moeilijk dit verzoek, dat bovendien door de kinderen krachtig ondersteund werd, te weigeren; en den volgenden namiddag begaf zich de geheele familie, bestaande uit

den heer Stanhope, mevrouw Gwymne, miss Maitland, Lillie en Rose op weg, om een dag bij den heer James te gaan doorbrengen.

Het was een koude heldere Novemberdag. De prachtige rozen waren met den zomer verdwenen, en de olmboomen sleepten hunne kale takken weemoedig over den grond. De konijntjes waren nergens te zien, en ook de goudvisschen bevonden zich niet meer in hun bassin. Rondom het huis, zag het er koud en somber uit, maar daarbinnen was alles even warm en vroolijk en gezellig. Een groot houtvuur brandde in den open haard; een gedeelte der goudvisschen zwom lustig rond in een kristallen kom, die in den hoek der kamer op een hoogen standaard stond, en twee kooien hingen aan het plafond, waarvan de eene met allerlei zangvogels, terwijl er zich in de andere een Zuid-Amerikaansche vogel bevond met vederen van de schitterendste kleuren. Uit deze ruime zonnige kamer kwam men in eene oranjerie met vele kostbare bloeiende planten, die door een netwerk was afgescheiden van eene andere ruimte, waarin thans voor al de vogels, die Rose en Lillie den vorigen keer hadden gezien, een winterkwartier was ingericht.

Aan de kinderen scheen dan ook de eetkamer, hoe warm en gezellig, niet zoo aantrekkelijk als dit verblijf. Zoodra het eten was afgelopen, stond men hun dan ook toe, naar de oranjerie terug te keeren, terwijl de oudere menschen, nog aan het nagerecht bleven zitten,

en luisterden naar de belangrijke verhalen van den heer James, die op zijne reizen allerlei landen had bezocht, en daarvan veel en aangenaam wist te vertellen.

Een tijdlang deden de beide meisjes niet anders, dan zich vermaken met het beschouwen van de prachtige bloemen in de oranjerie, en van de bewegingen der goudvisschen, die zoo aardig en vlug door het water gleden; maar eindelijk verveelde dit Rose toch, en liep zij naar de vogels. Zij had uit de eetkamer een appel medegebracht, en voerde stukjes daarvan aan den zoogenaamden spotvogel, die zoo mak was, dat hij ze door de tralies uit hare hand pikte, dan op zijn stokje sprong, en haar door zijn luid gezang scheen te willen bedanken voor hare vriendelijkheid. Toen de vogel genoeg had, en niet meer wilde komen, wendde Rose zich tot den anderen, maar bij dezen waren de tralies te nauw om er de stukjes appel door te wringen; en de vogel, hetzij hij te schuw was, of geen smaak in appel had, wilde niet nader bijkomen. Rose, die iets niet spoedig opgaf, besloot het deurtje der kooi te openen, toen Lillie die tot dusverre zwijsend, maar aandachtig naar haar had staan kijken, uitriep: „O Rose! wat wilt gij doen?”

„Ik zal den appel in de kooi leggen.”

„Maar dan vliegt de vogel er uit. Neen, neen, Rose! doe het niet”, zeide Lillie, de hand tegen het deurtje houdende. 't Was echter te laat om te beletten, wat zij vreesde; mogelijk verhaastte zelfs deze beweging

het ongeluk, want Rose werd boos, en stiet de hand harer zuster met zooveel kracht terug, dat het deurtje opensprong, en op hetzelfde oogenblik de vogel er uitvloog. De meisjes trachtten hem te vangen, maar te vergeefs; daardoor nog meer verschrikt, vloog hij in hevigen angst door de kamer, en stiet met den harden snavel, eerst tegen het eene en toen tegen het andere raam, in de hoop daardoor te kunnen ontsnappen. Plotseling bemerkte hij zijn evenbeeld in den spiegel boven den schoorsteen, en meende daar waarschijnlijk een lotgenoot te vinden; althans hij vloog er naar toe, en stiet met zijn scherpen snavel met zooveel geweld tegen het glas, dat het in duizend stukken sprong. Lillie gilte: „Papa! Papa!” terwijl Rose bleek werd van angst, en het geheele gezelschap uit de eetkamer op het geroep kwam aanloopen. Zoodra de deur openging, vloog de vogel den gang in; de heer James snelde hem onmiddellijk achterna, overal heen, de trappen op en af, dan naar voren, dan naar achteren, — hijgende, blazende, was de oude heer onvermoeid om den vogel te vangen. Doordat het winter was, stond gelukkig nergens een raam open, zoodat het beestje niet kon ontsnappen, en de heer James gaf dan ook den moed niet op.

In een oogopslag had majoor Stanhope begrepen, wat er was voorgevallen. Hij zag Lillie aan, die hem met hare groote bruine oogen smeekend aanstaarde; zij voelde dat haar vader háar voor de schuldige hield.

Miss Maitland daarentegen zag naar Rose, die het hoofd omdraaide, en vermeed haar aan te zien.

„Wie deed de kooi open?” vroeg majoor Stanhope.

„Ik niet, Papa — Lillie”

„O Rose!” viel Lillie haar verwijtend in de rede.

Rose aarzelde — zweeg — en voegde er toen bij:
„Ik weet wel, dat ik het niet gedaan heb.”

„En niemand anders dan Lillie was hier!” hervatte majoor Stanhope.

„O Papa! denk toch niet, dat ik het gedaan heb; waarlijk, ik deed het niet, Papa!”

„Wie dan Lillie? deed Rose het?”

Hoe boos en verontwaardigd Lillie op Rose was, kon zij het toch niet over zich verkrijgen om ja te zeggen. Zij antwoordde niet, en haar vader beschouwde haar zwijgen als erkenning van schuld. Ook mevrouw Gwymne dacht dit; alleen miss Maitland twijfelde. Maar vóór iemand iets meer kon zeggen, kwam de heer James de kamer binnen, met den verschrikten en angstigen vogel in de hand.

„Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, dat dit geschied is, mr. James!” begon majoor Stanhope; maar de gastheer viel hem in de rede. „Spreek er niet van, spreek er niet van!” riep hij uit. „Wat den spiegel betreft, dat is niet de moeite waard, en den vogel heb ik gevangen; indien die ware ontsnapt — de eenigste van zijne soort, die ooit naar Noord-Amerika werd overgebracht, ja dan” — De heer James hield op,

alsof het onmogelijk was, om in woorden uit te drukken, wat dat voor hem zou geweest zijn.

Alle vroolijkheid was na dit voorval geweken. Terwijl het rijtuig werd ingespannen, trachtten mevrouw Gwymne en de heer James nog het gesprek gaande te houden, maar miss Maitland en de majoor zeiden niets meer, en Lillie en Rose, hoewel uit verschillende oorzaken, evenmin. Het was eene algemeene verademing, toen het rijtuig voorkwam, en men kon vertrekken; hoewel eenmaal in het rijtuig zijnde, Lillie het nog haast erger vond om zoo dicht bij haar vader te zitten, en hem zoo ongewoon streng en stil te zien. Zij zat naast hem, en legde eens de hand op zijne knie; maar hij zag haar verstoord aan, en stiet hare hand weg. De tranen kwamen haar in de oogen, en zij trok zich, zacht snikkend, terug in den hoek van het rijtuig, en keek naar buiten, opdat niemand hare tranen zou bemerken; terwijl de vraag telkens bij haar oprees, of hare moeder dit waarlijk verlangde.

„Meende zij, dat ik Papa door Rose zou laten bedriegen, al zou Papa boos op mij zijn — zóo boos, dat hij mij niet meer lief heeft?” — en bij die gedachte begon het arme kind overluid te snikken.

Juist op dit oogenblik hield het rijtuig stil: zij waren weder tehuis; dat tehuis, hetwelk Lillie 's morgens zoo vroolijk had verlaten. Majoor Stanhope tilde haar het laatst uit het rijtuig, en zeide: „Hebt gij mij iets te zeggen, Lillie?” — „O Papa! gij hebt mij niet meer

lief, en waarlijk ik liet er den vogel niet uit!" riep Lillie, snikkende alsof haar het hart zou breken.

„Wie dan Lillie? ik vraag het nog eens. Deed Rose het? Zij zal toch niet zoo slecht zijn, zelve het te hebben gedaan, en er u dan van te beschuldigen. Dan zou ik haar niet meer voor mijn kind willen erkennen.”

Majoor Stanhope sprak driftig — zóo driftig, dat hij de volle kracht zijner woorden niet beseftte, en daardoor werd Lillie nog angstiger voor Rose dan voor zich zelve, en antwoordde geen enkel woord.

„Ik vraag u, Lillie! voor de derde en laatste maal: heeft Rose het gedaan? Zoo zij het niet deed, dan moet gij het gedaan hebben.” — Lillie snikte voort, maar antwoordde niet.

„Ga naar uwe kamer, en laat mij u van avond niet meer zien!” riep de heer Stanhope uit, naar de zijkamer gaande, terwijl Lillie snikkend naar boven ging.

Hoewel de majoor een zeer liefhebbend vader was, had hij strenge beginselen aangaande tucht; en niets was in zijne oogen erger, dan het spreken van eene onwaarheid. Hij meende, dat Lillie gelogen had om hare fout te verbergen, en was bedroefd en teleurgesteld, dat een van zijne kinderen tot zoo iets in staat was. 't Was dus niet te verwonderen, dat zijn gelaat zoo streng stond, toen hij de kamer binnenkwam. Miss Maitland wilde die juist verlaten, maar hij verzocht haar even te wachten, zeggende: „Ik verlang,

dat niemand van avond bij Lillie gaat; misschien komt zij er toe om hare fout te bekennen, indien zij alleen blijft, en merkt, dat iedereen verstoord op haar is."

"Maar zijt gij zeker? . . ." hier aarzelde Miss Maitland; want zij wilde hare vermoedens aangaande Rose niet gaarne uitspreken.

"Wie zou het anders gedaan hebben? zij zegt ook niet, dat Rose 't gedaan heeft." —

Miss Maitland kon hierop geen antwoord geven; want daar zij de beweegredenen van Lillie's zwijgen niet kende, scheen het ook haar raadselachtig toe. Zij zeide dus alleen: "Ik begrijp er niets van: Lillie is mij nooit gebleken onwaar te zijn."

"Mag ik haar niet hare thee boven zenden?" vraagde de goede mevrouw Gwymne. "Het is toch zoo'n misdaad niet, de kooi van een vogel te openen."

"Dat niet, Moeder!" hernam de heer Stanhope, "dat zou misschien eene berisping verdiend hebben, maar ik heb geen woorden van afkeuring genoeg voor eene leugen. Ik heb liever ook niet, dat Rose van avond bij Lillie gaat, zoo zij ten minste ergens anders kan slapen."

"Zij kan wel bij mij slapen", zeide miss Maitland, die hare redenen had, om dit zelfs te verlangen.

"Maar ik kan Lillie toch wel een licht zenden?"

"Goed, zend haar licht, en laat het meisje, dat het brengt, haar zeggen dat zij naar bed moet gaan, want dat Rose bij miss Maitland zal slapen." —

En wat gevoelde Rose wel, terwijl zij er bij stond

en dit alles aanhoorde? Denkt gij, dat zij geen scherp verwijt vernam, toen zij haar vader aldus over haar zusje hoorde spreken? — geen innig leed gevoelde bij de gedachte, dat Lillie alleen en zonder avondeten naar bed moest gaan? — Dan zou men haar onrechtvaardig beoordeelen, en haar slechter denken dan zij werkelijk was. De gouden speer was aan hare zijde, en fluisterde niet langer, maar scheen haar toe te schetteren: „Het was laag en ondankbaar van u; gij verbeeldt u beter te zijn, en nu hebt gij slechter gehandeld dan ooit te voren. Indien gij de waarheid gezegd hadt, zou uw vader wel een oogenblik vertoornd geweest zijn, maar u spoedig weder vergeven hebben; en nu is het veel, veel moeilijker om hem te zeggen, dat gij hem bedrogen hebt — en toch moet gij het doen; dat is de eenige weg om weder vrede met u zelve te verkrijgen.” — Tevergeefs antwoordde Rose: „Ik zeide niet, dat Lillie het deurtje heeft geopend”; want onmiddellijk hoorde zij het wederantwoord: „Gij hebt gezegd, dat gij het niet gedaan hadt, en liet dus uw vader denken, dat Lillie de schuldige was.” — „Lillie’s hand was even goed op het deurtje als de mijne.” — „Maar alleen om u te beletten, het te openen”, zeide de stem weder. — „Ik durf het Papa nu niet zeggen: hij is zoo boos;” hernam Rose. — „Lillie moet echter zijn toorn wel dragen;” was het antwoord. — „Ik zal het van avond aan miss Maitland zeggen”, zeide Rose, en dit herhaalde

zij gedurig, ten einde maar niet te vernemen, wat de stem verder mocht antwoorden.

De meid werd met een licht naar Lillie gezonden, en tevens met de boodschap van mevrouw Gwymne, dat zij maar liefst dadelijk naar bed moest gaan, en het licht uitdoen vóór dat zij ging slapen.

Aan de theetafel was het dien avond niet vroolijk, want iedereen miste Lillie, de altijd zoo gediensstige en opgeruimde Lillie; en al spoedig werd Rose naar bed gezonden in miss Maitland's kamer.

„Goeden nacht, mijn goede kind! ik ben blij, dat ik althans een van mijne kinderen kan liefhebben”, zeide Papa, terwijl hij Rose naar zich toetrok, en een nachtkus gaf.

Rose barstte in tranen uit; de scherpe vermaning der gouden speer was meer dan zij kon verdragen.

„O Papa!” snikte zij, „Lillie is ook goed, is beter dan ik.”

„Wel, wel! 't is goed, dat gij van haar houdt, goeden nacht! goeden nacht!” zeide de majoor haastig, en stond tegelijk op. Rose was aangevangen met het voornemen om hem alles te zeggen; maar dit voornemen kon niet heel vast zijn geweest, want het antwoord van haar vader was voldoende om haar af te schrikken. Zij ging naar bed; en toen miss Maitland, die eenige oogenblikken door den heer Stanhope en mevrouw Gwymne was opgehouden, boven kwam, lag zij niet alleen in bed, maar scheen gerust te slapen. Rose had

zich gehaast, uit vrees voor een gesprek met miss Maitland, daar zij zich half bewust was, dat deze de waarheid, zoo al niet wist, dan toch vermoedde.

Miss Maitland ging nimmer ter ruste, zonder gebeden te hebben, en zeker zou het voor de arme, eenzame Lillie eene vertroosting geweest zijn, had zij geweten, hoe ernstig hare goede gouvernante dien avond voor haar bad — dat, indien zij verkeerd had gehandeld, het haar mocht worden vergeven, en zoo zij onschuldig was, dat zulks dan aan het licht mocht komen.

VII.

Den geheelen avond werd door Lillie treurig en eenzaam doorgebracht. Eerst deed zij niets dan schreien; maar toen kwam de vraag weder bij haar op: „Zou Mama bedoelen, dat ik dit alles voor Rose moet verdragen?” — Zij herinnerde zich het lijden van onzen Heiland en ook de lessen van miss Maitland, die zeide dat men voor en met elkander moet dragen, omdat de Heiland dit zooveel meer voor ons deed; — maar toch was het hard, dit alles voor Rose te moeten verduren: „Het was laag en wreed van haar, en ik kan haar niet meer liefhebben.” Hier werden hare denkbeelden verward; er volgde eene hartstochtelijke uitbarsting van tranen en daarop eene andere gedachte. Deze was: „De Heiland heeft ons lief, en zegt, dat wij onze vijanden ook moeten liefhebben, en mijne kleine

Rose, die ik zoo liefheb, is toch mijne vijandin niet. En toch is het zoo hard." Weder volgde er een tranenvloed, en daarbij de herinnering aan hare moeder. „Mama zeide, dat ik hare kleine moeder moest zijn, maar moeders laten het niet toe, dat hare kinderen bedriegen; en mag ik dit dan Rose laten doen? Zij wordt misschien hoe langer hoe slechter, zoodat niemand haar kan vertrouwen, en dat zou dan mijne schuld zijn. O wist ik maar, wat ik doen moest! Kon ik miss Maitland maar spreken, die zou het mij wel zeggen. Ik zal luisteren tegen dat zij naar bed gaat, en haar dan roepen en haar alles vertellen; en laten beloven, dat zij het niet aan Papa zal zeggen, tenzij dat zij dit beter vindt."

Dit besluit gaf aan Lillie eenige rust. „Miss Maitland zal mij wel zeggen, wat goed is", dacht zij; — „als ik dat maar weet, en handel zooals Mama bedoelde, dan kan ik alles wel dragen."

Lillie ging daarop aan den kant van haar bed zitten bij de deur, en liet die een weinig open, om miss Maitland te hooren aankomen, als zij naar boven ging. Zij wilde daarop wachten om zich te ontkleeden, maar deed haar licht uit, daar de meid haar had gezegd, dit niet te mogen laten branden. „Ik kan mij wel uitkleeden bij het licht van de maan", dacht zij, en daar zij zeer vermoed was, legde zij haar hoofd in de kussens; onderwijl luisterende naar elk geluid.

Het was stil in huis, en het duurde niet lang, of zij

sliep in, en zelfs zoo vast, dat toen hare grootmoeder aan de deur stilhield, om te zien of zij nog wakker was, en die daarop sloot, — zij er niets van bemerkte.

Hoe lang Lillie daar in de koude kamer ongedekt had gelegen, heeft niemand ooit geweten — misschien uren lang; maar toen zij wakker werd, deden alle leden haar zeer door de ongemakkelijke houding, waarin zij gelegen had, en was haar keel dik en gezwollen en zeer pijnlijk. In het eerst kon zij zich niet herinneren, waar zij zich bevond, en waarom zij daar geheel alleen, midden in den nacht, gekleed op bed zat; maar toen schoot haar al het gebeurde weer te binnen, en zij deed de deur even open, zonder echter iets te zien, dan dat alles in huis donker was. Zij begreep toen, dat miss Maitland al naar bed was, en zij tot 's morgens zou moeten wachten om raad bij haar te vragen.

Daarop kleepte zij zich uit, en ging naar bed; maar zij rilde zoo hevig, dat het ledikant er van schudde, en het haar scheen, alsof zij nooit meer warm zou worden. Ook begon zij te hoesten: eene droge, korte kuch; en bij elke kuch, voelde zij een pijnlijken steek door de borst, en hevige benauwdheid. Lillie wist niet, wat dit beduidde. Zij was maar eens in haar leven ziek geweest, en herinnerde zich, hoewel zij toen nog heel klein was, hoe trouw en liefderijk hare moeder haar had opgepast, en hoe angstig haar vader aan haar ziekbed had gestaan; en het onderscheid tusschen toen en nu was zóo groot, dat zij het hoofd in haar kussen

verborg, en bitter schreide. Tegen den ochtend begon zij warm te worden, zeer warm zelfs: haar hoofd klopte, hare wangen gloeiden, en zij kreeg hevigen dorst. Eindelijk herinnerde zij zich niets meer, en sliep in, maar onrustig en afgebroken, telkens overluid pratende en steunende.

Op den gewonen tijd waren mevrouw Gwymne, majoor Stanhope, miss Maitland en Rose in de ontbijtkamer bijeen.

„Hebt gij van ochtend iets van Lillie gehoord?” vroegde de heer Stanhope aan zijne schoonmoeder.

„Neen! ik heb de meid naar boven gezonden, om te vragen of zij iets noodig had; maar zij sliep nog, en ik liet haar maar slapen: misschien had het arme kind een onrustigen nacht”.

„Maar het is toch beter, dat zij komt ontbijten. Rose! ga aan uwe zuster zeggen, dat wij beneden zijn”, zeide de majoor.

Deze opdracht beviel Rose niets, en zij ging die slechts langzaam volvoeren. Men hoorde haar met loome schreden de trappen opgaan en de kamerdeur openen. Maar na slechts enkele sekonden stormde Rose de trappen af en de huiskamer binnen, roepende: „Papa! Papa! ga toch eens zien, wat Lillie scheelt!”

„Wat is er? wat is er?” zeide majoor Stanhope, terwijl hij dadelijk opstond.

„O Papa! zij is zoo heet en rood, en ik kon haar niet wakker krijgen; en zij praat al door, terwijl zij slaapt.”

Vóór dat Rose half had uitgesproken, was de majoor al boven. Hij vond Lillie in eene harde koorts. Toen hij hare hand nam om den pols te voelen, deed zij de oogen open, en zag hem angstig en verschrikt aan.

„Lillie! mijn kind! wat scheelt er aan?” zeide hij zacht, en legde zijne hand op haar voorhoofd.

Dit bracht haar tot kalmte, en zij antwoordde: „O lieve Papa, neem toch den vogel van mr. James weg; hij steekt mij met zijn snavel telkens hier!” — en zij wees met de hand op hare borst.

Majoor Stanhope zag dadelijk, dat Lillie ernstig ziek was. Hij trachtte haar te bedaren, en zond Rose, die verschrikt en angstig naast hem stond, naar miss Maitland; en toen Lillie aan hare zorg overlatende, ging hij haastig een briefje aan den dokter schrijven, en zond daarmede een bode naar Providence.

De dokter kwam, en de heer Stanhope ging met hem naar Lillie's kamer. Hij bleef geruimen tijd naast haar bed staan, keek oplettend naar hare onrustige bewegingen, en luisterde naar hare onsamenhangende woorden, die nu en dan door eene droge kuch werden afgebroken. Hij voelde haar pols, telde opmerkzaam de snelle slagen, en verliet toen zwijgend de kamer, gevolgd door den angstigen vader en door Rose, die onbemerkt naast hem stond en iedere beweging volgde. Zij sloop mede de kamer in, achter haar vader aan, en luisterde aandachtig naar ieder woord, dat Dr. K. zeide.

„Wel dokter! wat dunkt u van mijn kind?” vroegde de majoor met eene bevende stem.

„Zij is zeer ernstig ziek, mijnheer Stanhope!”

„Moet zij — sterven, Dokter?” —

Majoor Stanhope kon die woorden nauwelijks uitbrengen. Tot op dit oogenblik had hij nooit gevoeld, hoe innig hij zijn kind beminde. De beide eenigste gevallen uit haar leven, die hem verdriet hadden gedaan, waren vergeten bij de herinnering aan duizenden lieve, zachte trekken, die haar hem zoo onuitsprekelijk dierbaar hadden doen zijn. Maar niet alleen hij wachtte in angstige spanning naar de uitspraak van den dokter. Rose drong zich tegen haar vader aan, en hield ook de oogen strak op den dokter gevestigd. Met bleeke wangen en een hart, dat dreigde te barsten, luisterde zij naar het antwoord, of Lillie kon herstellen of moest sterven.

„Moet zij sterven, Dokter?” herhaalde de majoor.

„Dat — ligt niet aan mij om te bepalen, Majoor! maar ik zou aan de waarheid tekort doen, als ik niet zeide, dat de verschijnselen zeer verontrustend zijn. Zij heeft ontsteking aan de long; dat is duidelijk en op zich zelf reeds gevaarlijk; maar daarbij komt, dat hare hersenen zijn aangedaan. Heeft zij in de laatste dagen de eene of andere schrik of angst gehad?”

„Gisteren gebeurde er iets, dat haar zonder twijfel zeer verontrustte: het gevolg van eene kinderlijke fout — mijne arme Lillie!”

„Ik wil u niet onnoodig verontrusten, Majoor! —

maar . . ." de Dokter aarzelde, alsof hij vreesde te zeggen, wat hij dacht.

„Verzwijk mij niets, Dokter! ik weet liever het ergste.”

„Ik vrees dat, indien die zenuwachtige onrust voortduurt, haar toestand hopeloos is. Ik zal mijn uiterste best doen, maar ik vrees, dat zij gaat — sterven.”

Op dit woord volgde een rauwe kreet, die den heer Stanhope en den dokter verschrikt deden omzien, in de richting vanwaar 't geluid kwam, en dáar ontdekten zij Rose.

„O Papa! Papa!” riep zij uit, zoodra haar vader haar zag, „Lillie mag niet sterven; zij zal niet sterven!” en toen haar vader, haar naar zich toe wilde trekken, wierp zij zich op de knieën voor hem neder, en snikte met gevouwen handen: „O Papa! bid God mij te vergeven, en Lillie niet weg te nemen.”

„Wij zullen samen bidden, mijn kind!” zeide majoor Stanhope zacht, haar van den grond opheffende.

„Maar ik ben zoo slecht, Papa!” snikte Rose. „Ik kan niet bidden — ik plukte Groot-mama's bloemen af — en ik liet Mr. James' vogel uit de kooi, en Lillie — Lillie wilde mij niet verklappen.” —

Rose's geweten was eindelijk geheel wakker geschud, en moest worden gehoorzaamd. Echter beefde zij van angst, terwijl zij de woorden uitsprak; want zij verwachtte nu niet anders dan door haar vader te worden weggezonden, en misschien wel dagen lang op hare eigen kamer te worden opgesloten; en dat zou de ergste

straf zijn geweest, nu zij zoo ongerust en angstig was. Maar majoor Stanhope scheen, voor het oogenblik althans, Rose's misdrijf geheel te vergeten bij de gedachte aan Lillie's onzelfzuchtig en edelmoedig gedrag, en hetgeen hij nu als zijne hardheid jegens haar beschouwde. Hij nam, 't is waar, zijne armen van Rose weg, maar deed dit niet op harde wijze 't Scheen wel, dat hij haar geheel vergat, terwijl hij, op een stoel nedervallende, het gelaat met de handen bedekte; en tot verbazing van Rose, die niet dacht, dat een man ooit kon schreien, liepen hem de tranen over de wangen bij de gedachte, die hem door de ziel sneed: „Mijn goed, mijn edelmoedig kind! — en ik stiet haar van mij, ik wilde niet naar haar luisteren!” —

De dokter begreep, dat majoor Stanhope het liefst alleen zou blijven, en ging weer naar boven, om aan miss Maitland zijne voorschriften te geven; en Rose die meer getroffen was door de diepe smart van haar vader, dan zij het door zijn toorn zou geweest zijn, liep hem achterna. Echter niet naar Lillie's kamer; daar durfde zij niet ingaan: want wanneer de angst haar somtijds daarhenen dreef, deden Lillie's groote starende oogen en haar akelig ijlen haar even spoedig de kamer weder verlaten.

Rose ondervond nu inderdaad, dat de paden der goddeloozen moeielijk zijn. Had het aan hare keuze gelegen, hoeveel liever had zij de zwaarste straf ondergaan, die haar vader haar had kunnen opleggen, dan

het knagende verwijt te moeten verduren van die verschrikkelijke gedachte: „Gij hebt Lillie verdriet aangedaan en haar dit lijden veroorzaakt — nu is zij ziek en zal misschien sterven, en het is even erg, alsof gij haar hadt vermoord.” Dergelijke gedachten vervolgden haar, hoe zij ook trachtte die van zich af te zetten, en beletten haar te slapen van angst, wanneer het des nachts donker en stil was, zoo er althans niet iemand bij haar bleef en hare hand vasthield. Geen wonder dus, dat Rose in slechts weinige dagen even bleek en nager werd, alsof ook zij ziek was geweest; want geen smart evenaart die van een bezwaard geweten. Mocht ieder, die in de verzoeking is om kwaad te doen, daaraan denken: zeker zou dit een spoorslag zijn om verleiding te weerstaan, en dien vrede van gemoed te bewaren, die beter is dan alle schatten en genoegens van het leven.

VIII.

Dagen lang zweefde Lillie tusschen leven en dood, niemand kennende en zich van niets bewust, behalve van de hevige pijn in de borst, waardoor zij aanhoudend kreunde, en van een onleschbaren dorst. Zij had in miss Maitland eene uitmuntende verpleegster, terwijl mevrouw Gwynne voortdurend met de grootste zorg acht gaf op de minste verandering, die zich voordeed; maar geen van beiden zat aan haar ziekbed met de sprakeloze angst en de innige teederheid van majoor

Stanhope. Ieder gekreun van Lillie was voor hem een verwijt, dat hij geen geloof had geslagen aan hare verzekeringen van onschuld.

Op den avond van den dag, waarop Rose hare schuld eindelijk bekend had, wilde zij haar vader als gewoonlijk goeden nacht wenschen; maar majoor Stanhope, die haar den geheelen dag schijnbaar niet had opgemerkt, keerde zich met een haastig: „Ga weg, kind!” van haar af. Echter vóór dat Rose nog de kamer verlaten had, riep hij haar op strengen toon terug, waarschijnlijk met het voornemen om haar voor hare leugens eene zware straf op te leggen; maar toen hij haar bleek en verslagen gelaat aanschouwde, kreeg hij zulk een medelijden met haar, dat hij alleen ernstig zeide, terwijl hij hare hand in de zijne nam: „Weet gij wel, Rose! dat gij eene zware zonde hebt bedreven?”

Zij sloeg de oogen neder, die vol tranen stonden, maar kon geen woord uitbrengen.

„Het zou mijn plicht zijn geweest, u te straffen”, ging haar vader voort, „maar God straft u zwaarder, dan ik het had kunnen doen. Gij zult wel nooit Lillie’s vervallen gezichtje en haar kernien vergeten, en zoo lang gij u dit herinnert, nooit meer eene enkele onwaarheid kunnen zeggen. — Ga nu naar bed!” voegde hij er zachter bij, en Rose liet zich dit geen tweemaal zeggen.

Eindelijk kwam er een dag, waarop de dokter het huis niet verliet. Hij had des morgens aan den heer Stanhope gezegd, dat heden stond te worden beslist, of

zijne dochter de crisis zou kunnen doorstaan, daar de hevigheid der koorts was gebroken, en het er dus van afhing, of de krachten nog voldoende waren. Gedurende dien geheelen dag verliet de bezorgde vader Lillie's ziekbed niet. Hij sprak weinig, maar bad voortdurend om het behoud van zijn kind. Lillie sliep aanhoudend, en werd ter nauwernood even wakker, om het door den dokter voorgeschreven voedsel te gebruiken. Tegen den avond evenwel, juist toen de ondergaande zon hare schitterende stralen uit het Westen door de vensters van hare kamer wierp, opende zij de oogen, en haar vader aanziende, zeide zij zacht: „Papa!”

Het was voor het eerst in hare ziekte, dat zij eenig bewustzijn toonde van al wat rondom haar was. Majoor Stanhope kon met moeite de tranen van dankbaarheid bedwingen, terwijl hij zich over haar heen boog, en hare magere blecke wangen even aanrakende, met de innigste teederheid zeide: „Wat verlangt mijn lieveling?”

Een glimlach vertoonde zich op Lillie's gelaat, waaruit allengs al de uitdrukking van lijden verdween, die er gedurende hare ziekte niet van was geweest; en terwijl zij alleen fluisterde: „Niets,” sloot zij de oogen weder, en verzonk nogmaals in een rustigen slaap.

„De crisis is gelukkig doorstaan!” zei de dokter, opstaande, waarop hij spoedig de kamer en 't huis verliet.

Dagen lang deed Lillie niets anders dan slapen, even wakker worden, en weêr inslapen, met alleen genoeg

tusschenruimte om het eenvoudige, maar versterkende voedsel te nemen, haar door den dokter voorgeschreven.

Op zekeren morgen kwam de heer Stanhope de kamer binnen met eene prachtige tros kasdruiven. Lillie werd juist wakker, en terwijl hij ze haar vertoonde, zeide hij: „Zie eens, Lillie! wat de heer James u zendt.” Lillie keek slechts even naar de prachtige vruchten, toen de glimlach van haar gelaat verdween; een lichte gloed kwam op hare bleeke wangen, en terwijl de tranen haar in de oogen sprongen, zeide zij met eene zwakke stem, hare armen om den hals van haar vader slaande, die zich over haar heen boog: „Papa! gij denkt toch niet, dat ik zoo slecht was van u te bedriegen?”

„Neen, mijn lieveling! Rose heeft mij alles bekend. Ik weet nu, hoe onrechtvaardig ik tegen u ben geweest; maar daar zullen wij later wel eens over spreken: gij zijt nu nog te zwak.”

Lillie lag daarop eenige oogenblikken stil, maar leide toen hare magere handen op die van haar vader, en zeide: „Waar is Rose toch, Papa?”

„Niet heel ver af, Lillie! maar wij durfden haar de laatste dagen niet bij u laten, uit vrees dat zij u te veel zou vermoeien. Gij weet: Rose is eene echte babbelaarster; en vooral nu zij zoo blij is, dat gij beter wordt.”

„Maar ik zou haar zoo gaarne eens hooren praten, Papa!”

De majoor deed de deur open, waar achter Rose

op de wacht stond, om slechts iets van Lillie te kunnen zien, wanneer de deur openging. Zij danste van vreugde, toen haar vader zeide, dat zij even bij Lillie mocht komen, zoo zij haar slechts niet vermoeide door te veel drukte.

Majoor Stanhope verliet de kamer, en liet de kinderen bij hunne eerste ontmoeting alleen. In een oogenblik zat Rose op Lillie's bed, met de armen vast om haar heen.

„Ik heb Papa alles verteld van den vogel en de bloemen, Lillie! en ook aan Grootmama en aan miss Maitland en Beckey: zij weten nu allen, hoe lief gij zijt; en als gij weêr beter zijt, Lillie! zal ik alles doen, wat gij verlangt, en ik zal nooit, nooit — ik meen — ik zal altijd de waarheid zeggen, als ik iets verkeerd heb gedaan.”

„Dat is lief van u, Rose! dat gij hun dat alles verteld hebt; en wat zeiden zij?”

„Papa zeide eerst niets, maar hij liet mij dadelijk los, en schreide, Lillie! — hij schreide werkelijk: ik zag het.”

Lillie antwoordde niets, maar de tranen liepen haar over de wangen, toen zij dit hoorde.

„En dienzelfden avond”, ging Rose voort, „riep hij mij bij zich, en keek heel boos; hij zeide, dat ik een groot kwaad had bedreven, en dat God mij daarvoor strafte.”

„Hoe zoo, lieve Rose! wat bedoelde Papa?”

„Dat gij zoo ziek waart, Lillie! en omdat ik vreesde,

dat gij nooit wêer beter zoudt worden." — Rose zeide dit laatste op zachten toon, alsof de gedachte te ernstig was, om overluid te worden uitgesproken.

„Gij hadt het u niet zoo erg moeten aantrekken, Rose! het was mijne schuld ook; ik had Papa niet moeten laten gelooven, dat ik het had gedaan.”

„Miss Maitland zeide, dat zij ook vond, dat gij hierin een weinig verkeerd hadt gehandeld; en dat zij er, als gij beter waart, eens met u over wilde spreken; maar Papa vond niets goed, dat zij dit zeide, en ik weet, dat gij de beste Lillie van de wereld zijt!” — en Rose kuste herhaaldelijk die liefste van alle Lillies.

Een veertien dagen waren voorbijgegaan, en weder zaten op een Zondag-namiddag Lillie en Rose met miss Maitland, nu niet onder de waranda, maar in de warme gezellige kamer voor een open haard. De kleine meisjes hadden hare bijbelsche les opgezegd uit Mattheus XVIII — die heerlijke verzen, waarin de Heiland een klein kind te midden zijner discipelen plaatste, en hun leerde, dat zij aan een klein kind gelijk moesten worden om Hem te kunnen behagen.

„Maar hoe kunnen groote menschen aan kleine kinderen gelijk worden?” vraagde Rose.

„Een klein kind is eenvoudig en nederig, en heeft geen hooge gedachte van zich zelf, maar is gehoorzaam aan zijne ouders; en een volwassen mensch wordt gelijk aan een klein kind, wanneer ook hij nederig en eenvoudig wordt; en bij hetgeen hij doet, niet wordt

geleid door zijne eigen verkeerde neigingen, maar door den wil van zijn hemelschen Vader, en Hem in alles tracht te gehoorzamen."

Daarna sprak miss Maitland over het versje, betrekking hebbende op het ergeren van kleine kinderen, en zeide dat de beteekenis hiervan bestond in de groote zonde, die dezulke bedrijven, die een klein kind, of iemand die als zoodanig was geworden, tot zonde verleidt.

„Wat denkt gij wel, Rose! dat het ergste is, wat iemand kan overkomen?" zeide miss Maitland.

Na een oogenblik nadenken antwoordde Rose:

„Ziek te zijn, en pijn te hebben, zooals Lillie."

„Denkt gij dat ook, Lillie?" vroeg miss Maitland glimlachende.

„O neen!" riep Lillie uit, „het was veel erger, toen Papa boos op mij was, en mij niet liefhad, en toen niemand tegen mij sprak".

„En gelooft gij wel, Rose! dat zelfs dit zóo erg was, als hetgeen gij hebt gevoeld, toen gij dacht, dat Lillie zou sterven, en dat door uwe schuld?"

„O neen!" riep Rose ernstig uit — „dat was nog het ergst van alles."

„En toch", zeide miss Maitland, „hoe vreeselijk dat was, is het nog niet zóo erg, als het lijden, dat over ons zou komen, zoowel in deze wereld als hier namaals, wanneer wij zoo verhard wierden, dat wij de aanraking der gouden speer niet meer gevoelden; en

dus zoo slecht waren geworden, dat wij geheel van God waren afgeweken, en vijandig geworden van alles wat goed en heilig is. Geloofst gij dit ook niet?"

Miss Maitland had ernstig gesproken, en Rose en Lillie antwoordden slechts nauw hoorbaar van ja.

„Gij weet, dat iedereen een klein kind lief heeft, omdat het in zekeren zin nog onschuldig en oprecht is. Zou het niet heerlijk zijn, als wij altijd zoo eenvoudig konden blijven?"

„O ja!" riepen beide kinderen tegelijk, en Rose voegde er bij: „ik houd zooveel van kleine kinderen."

„Wij blijven zoo niet, omdat wij gedurig zondigen; en ieder keer, dat wij zonde bedrijven zonder diep berouw hierover te gevoelen, en te bidden om de vergiffenis van onzen Hemelschen Vader, en tevens om door Hem in verleiding te worden bewaard, — dwalen wij verder en verder van de onschuld onzer jeugd af. Denkt gij dus ook niet, dat zij onze beste vrienden zijn, die ons helpen het goede te doen, en ons terug houden van het kwade?"

De kinderen antwoordden niet dadelijk, en miss Maitland voegde er bij: „Ik ben er zeker van, dat gij het bij een weinig nadenken met mij eens zult zijn, dat gij liever de smart van de straf zoudt willen verduren, dan zoo verhard te worden, dat niemand u meer lief kan hebben.

„Ik zeker", zeide Lillie zacht. „En ik ook!" voegde Rose er bij.

„Is het dus wel echte vriendschap, als men ons helpt om onze fouten te verbergen, zoodat wij niet leeren inzien hoe slecht die zijn, en er berouw over te gevoelen, maar integendeel de nog grooter zonde van onwaarheid er aan toevoegen. Is het wel goed elkander op die wijze te helpen?”

Lillie liet haar hoofdje hangen. Rose zag haar een oogenblik ernstig aan, leide toen hare hand op die van haar zusje, en zeide: „Lillie deed het uit liefde voor mij.”

„En ik wilde niet, dat Rose Papa misleidde”, zeide Lillie nog met nedergeslagen oogen, „maar ik kon het niet van haar zeggen.”

„En gij waart edelmoedig genoeg om liever hare straf te dragen”, zeide miss Maitland, Lillie eene kus gevende; „maar was het niet beter geweest, indien gij haar hadt aangemoedigd om te doen hetgeen recht was, dat is: de waarheid te zeggen?”

„O ja!” antwoordde de eerlijke Lillie, „dat zou veel beter geweest zijn, en zal ook wel in de bedoeling van Mama gelegen hebben, toen zij mij zeide, dat ik voor Rose een moedertje moest zijn.” —

Eenige dagen later kwam de heer James aan majoor Stanhope een bezoek brengen, of eigenlijk zooals hij zeide, zelf eens zien, hoe het met zijne kleine vriendin Lillie was. De zusters waren in de leerkamer, toen haar vader de deur opende, en miss Maitland verzocht aan Lillie toe te staan, beneden te komen

bij den heer James, er bijvoegende, dat het zoo bijzonder vriendelijk was van iemand, die zoo zelden bezoeken aflegde, naar een klein meisje te komen zien.

„En nog wel, terwijl hij meende, dat ik zijn vogel had laten ontsnappen, Papa!” zeide Lillie.

Rose sprong op. „Laat mij ook gaan, miss Maitland!” riep zij uit; en zonder op het antwoord te wachten, liep zij haar vader en Lillie achterna, en kwam tegelijk met hen in de benedenkamer.

„Wacht Papa!” riep zij gejaagd, „laat mij vooruit gaan: ik moet aan Mr. James vertellen, dat ik het deed en Lillie niet.”

„O Rose!” zeide Lillie, hare hand op Rose's arm leggende, als om haar terug te houden; — „maar neen!” voegde zij er een oogenblik later bij, „het is beter zoo, Papa! is het niet?”

„Zeker, mijn kind!”

„Laten wij dan samen gaan, Rose!” en terwijl de heer Stanhope nog even wachtte, traden Rose en Lillie tegelijk op den heer James toe, en zeide Rose op eenigszins gejaagden toon: „Mr. James! ik liet den vogel ontsnappen; Lillie had er geen schuld aan.”

„Maar Rose deed het zonder kwade bedoeling”, viel Lillie haar in de rede; „zij deed het deurtje van de kooi alleen open, om den vogel wat van haar appel te geven.”

„Het was verkeerd de kooi te openen, maar het is heel goed om voor de waarheid uit te komen”, zeide

de heer James; „en daarom zal ik deze maar aan u beiden geven. Dit zeggende toonde hij haar twee bloempotten, waarvan in de eene zich eene witte hyacint bevond, en in de andere een bloeienden krokus.

„O wat zijt gij toch goed, mr. James!” riep Lillie uit, terwijl Rose in verrukking was over de bloemen.

„Lillie!” zeide Rose, „gij moet — neen! gij houdt zooveel van hyacinten: gij moet de hyacint voor u nemen.”

„Maar gij houdt er ook zooveel van, Rose! — Wij zullen ze voor ons samen houden.”

En hier nemen wij afscheid van Lillie en Rose Stanhope, met hare goede gouvernante, hare vriendelijke grootmoeder, en haar liefhebbenden vader. Wij verlaten ze met vreugde, en vertrouwen, dat zij gelukkig zullen blijven, want zij trachten hare fouten te verbeteren, en goed te handelen; en van dezulken zegt de Bijbel ons: dat hunne wegen vol vreugde, en hunne paden vol vrede zullen zijn.

DRUKKERIJ
VAN
KEMINK & ZON.